

Kotoko

Những điều không thật

Phần 1 - Chương 1

Tóm tắt :

Một câu chuyện về một xóm nhỏ, xa xưa, hiện đại nhưng vẫn đầy chất cổ điển. Có ai đó đã bảo rằng trẻ con xây dựng nên một thế giới, và trong đó, những mối quan hệ phức tạp không kém gì thế giới của người lớn. Và, đừng nói rằng trẻ con là thiên thần, có những lúc, dù cố ý dù không, chúng tự biến mình thành ác quỷ. Hận thù, từ những điều rất đơn giản, dễ rồi, cả tuổi thơ trôi qua trong dần vệt day dứt.

Xin mời đọc "những điều không thật" của tôi

* * *

Tôi không phải là người sợ ma, sợ quỷ, nói đúng hơn, tôi khao khát gặp nó. Ma quỷ là một cái gì đó quá xa xỉ mà tôi không bao giờ được tạo hoá ban cho. Có ý nghĩa gì với cuộc đời cơ chứ khi mà điều mình mong đợi nhất, khao khát nhất lại không bao giờ đến. Nhiều lúc tự ngồi một mình, tôi lại trầm nhủ : chẳng nhẽ mình lại như anh chàng phò mã trong chuyện cổ tích Grim, chịu để vợ mình đổ cả một thùng cá lạnh vào người để học rừng mình ư (?). Thật ngớ ngẩn khi con người sợ ma quỷ, ma quỷ nếu có thật thì cũng

chỉ là cái bóng mờ vô hại, làm sao có thể làm gì con người cơ chứ. Chính sự độc ác của con người trong đối xử với nhau nhiều khi còn đáng sợ gấp hàng trăm lần so với ma quỷ. Làm gì có ma quỷ với địa ngục, chính con người là ma quỷ và cũng chính con người tự giam mình vào địa ngục đầy thôi. Trong những câu chuyện hình sự cũng như thực tế ở ngoài đời, biết bao kẻ đối xử với đồng loại của mình còn độc ác gấp trăm lần ma quỷ đó sao. Chính vì thế mà tôi khao khát được gặp ma quỷ, tôi muốn xem nó như thế nào mà người ta có thể sợ hơn cả những kẻ sát nhân ghê rợn nhất.

Ngoài những khao khát cháy bỏng đó ra, may thay cuộc đời tôi lại có quá nhiều vui thú để tôi có thể tiếp tục sống. Tôi có một cô em họ, năm nay 21 tuổi, hiện đang là sinh viên trường đại học KTQD. Cô ta, thật đặc biệt, rất thích tìm người yêu cho tôi. Mỗi lần tôi vào kí túc xá thăm cô là y như rằng cô ta dắt theo một cô bạn gái, và tôi là một đối tượng để cô ta giới thiệu. Bên cạnh cô ta, tôi luôn cảm thấy mình là một người quan trọng, nó cũng có một cái thú riêng.

Trưa nay tôi lại có việc phải gặp cô ta. Tuần trước khi tôi về quê, cô chú tôi có nhân tiện tôi lên Hà Nội gửi cho cô ta tiền học, tiền ăn. Suốt cả tuần tôi rất bận, thế nên đến trưa nay tôi tranh thủ hoàn tất công việc để đến gặp cô ta. Không phải đợi lâu, tôi chỉ hút tàn điếu thuốc thì thấy cô ta, tất nhiên, kèm với một cô bạn gái. Nhìn thấy tôi cô ta reo lên sung sướng :

- Anh, anh đến từ lúc nào thế ! Em mong anh cả tuần nay rồi.

Tôi lấy làm lạ! Chắc cô ta lại có một cô bạn gái mới. Quả nhiên, cô ta nhanh chóng kéo cô bạn gái lại gần :

- Anh làm quen đi. Đây là bạn em, tên là Duy Anh , bạn cùng trường với em. Khi Chúa tạo ra một người đàn bà từ một chiếc xương sườn của đàn ông, người đồng thời cho thêm vào đó một cái gì khác, để đến nỗi họ khác xa với những người đàn ông, mà điển hình chính là cô em họ tôi. Thế nhưng nó lại

rất nhiều bạn, vì lẽ, khi đang là bạn thì nó cũng vì bạn hết mình. Hôm nay tất nhiên cũng là một cô bạn mới. Cô bé này có vẻ khác rất nhiều so với những cô bạn trước của nó, hiền lành dịu dàng hơn nhiều, ra dáng con nhà nề nếp. Và tất nhiên cũng như bao lần khác, tôi chẳng thể về ngay được. Nó reo lên với lí do tôi mang tiền lên và quyết định mời cả hai người bữa ăn trưa.

Trong lúc hai cô gái ngồi tán phét trong quán, tôi len lỏi qua những dãy bàn tay bê một cái khay đầy và nặng. Tôi chọn lung tung mấy món (chỉ có Chúa mới biết các cô thích ăn gì), tất nhiên không thể thiếu một đĩa cá rán. Trong khi đó, các cô gái vẫn ngồi nói chuyện gì đó, có trời mới biết, họ luôn luôn tìm ra cái gì để nói.

Tôi có lần đã được chứng kiến suốt 5 giờ đồng hồ họ có thể nói không ngừng nghỉ với đủ mọi thứ chuyện trên trời, dưới biển, từ chuyện một cô bạn gái khác đến tình hình thời sự tuần qua (!).

Tôi liền đặt khay xuống bàn rồi hô to "Ăn cơm thôi ". Cô em họ tôi nhoẻn miệng cười (Tôi quá rõ về nó, bao giờ nó chả cười như thế sau khi đã sai khiến được một người khác). Nó bỏ từng đĩa thức ăn ra bàn, khéo léo xoay chỗ này, chỗ kia sao cho thật hoàn chỉnh. (Bao giờ nó chả thế, lắm mồm kỹ tính như một bà mẹ chồng).

Tôi đưa một tay nhận lấy đôi đũa từ tay cô bé ngồi cạnh (tôi luôn luôn có vinh hạnh ngồi cạnh bạn gái của nó) tay kia kéo đĩa cá dịch sang chỗ cô bé ngồi cạnh như một phép lịch sự tối thiểu (đĩa cá mà cô em tôi đã đặt trước mặt tôi). Có tiếng đũa rơi, rồi cô bé mặt tái nhợt, xanh rớt. Cô thở hắt ra một tiếng ngồi ngả về phía sau, mắt nhắm nghiền. Tôi giật mình hoảng hốt, thậm nghĩ, mình chưa kịp làm quen với cô ta mà đã phải đưa cô ta đi viện thì khổ . Cô em tôi, lúc này đã nhanh chóng kéo đĩa cá bỏ sang bàn bên cạnh, vội nói: - Ôi ! Tớ xin lỗi, tớ quên mất. Tớ đã bỏ nó đi rồi.

Nhưng cũng phải một lúc sau, cô ta mới mở mắt ra, lúng túng xin lỗi tôi rồi

ăn chiều lệ một vài miếng. Bữa ăn lẽ ra rất vui thì giờ ẩm đạm chưa từng thấy. Cô em tôi thì lạ thay, khác hẳn với vẻ láu táu mọi khi, cũng ngồi cầm cúi ăn, không hề nói thêm một câu nào nữa. Bữa ăn kết thúc mà một dấu hỏi to tướng vẫn nằm trong lòng tôi. Hay thật, thời bây giờ lại có một cô gái chỉ nhìn thấy cá thôi mà cũng có thể chết ngất. Chắc hẳn cô ta đã gặp một chuyện gì kinh khủng lắm có dính dáng đến cá. Nhưng những chuyện như thế này chắc phải đặc biệt lắm. Vậy đó là chuyện gì nhỉ.

Trí tò mò thôi thúc tôi đến mức một tuần sau, tôi lại quay lại trường tìm cô bé. Trong lúc đứng đợi, tôi cảm thấy hơi bối rối. Liệu tôi có nên đi sâu vào đời tư của một cô bé mới quen lần đầu không. Huống chi đây có thể là một chuyện buồn thì sao. Có lúc tôi định đi về, nhưng rồi trí tò mò níu tôi lại. Tôi thăm nhủ, chỉ gặp cô ta làm quen thôi, rồi dần dần có cơ hội sẽ hỏi sau. Lần này thời gian trôi thật lê thê, nhưng cuối cùng cô bé cũng xuất hiện. Từ xa tôi có thể nhìn thấy cô bé với hai bím tóc buông trước ngực, khuôn mặt trắng xanh và đôi mắt to rất buồn. Tôi gọi to. Cô bé ngẩng mặt lên, hơi ngờ ngàng rồi mỉm cười :

- Anh tới tìm Hiền à ! Nó trốn học đi chơi từ sáng tới chiều mới về cơ !

Nhận ra mình hơi nhanh nhẩu tiết lộ một tin không đáng nói, cô bé bụm miệng cười bên lên, đôi má hơi ửng hồng, đôi mắt sáng long lanh như có muôn triệu vì sao đang lấp lánh :

- Anh đừng nói với cái Hiền là em bảo nhé !

Tôi quá hiểu cô em họ mình nên chẳng có gì là ngạc nhiên cả. Tuy nhiên tôi cũng giả vờ nhún vai :

- Em đừng bao che cho nó như thế. Chán thật, anh đi ăn một mình buồn quá nên định vào rủ nó đi cùng. Bây giờ thế này thì ...

- Để em đi cùng anh nhé - Cô bé vội nói và mỉm cười rất dịu dàng.

Tôi thoáng mỉm cười khi thấy kế hoạch của mình tỏ ra có hiệu quả vì sợ hợp

tác bất ngờ của cô bé. Tôi không hề nghĩ rằng cô bé lại dễ nhận lời như thế, mặc dù bề ngoài cô không có vẻ gì là một người dễ dãi. Nhưng thái độ của cô rất tự nhiên như tôi không phải là người mới gặp lần thứ hai mà dường như cô đã biết rõ tôi từ lâu lắm rồi. Bữa ăn diễn ra khá vui vẻ, và hoá ra cô bé không phải người ngoại tỉnh mà là người Hà Nội. Tôi ngạc nhiên hỏi :

- Vậy sao em lại vào ở trong ký túc xá.

Cô bé im bật, mặt hơi tái đi. Không khí vui vẻ giữa hai người bị phá vỡ một cách nhanh chóng. Nhận ra mình đã nói một điều không nên nói, tôi chợt dạ lúng túng không biết làm thế nào. Cuối cùng tôi đành lúng búng nói :

- Thôi! Nếu em không muốn nói thì thôi, không sao đâu! Anh chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi mà ?

Cô bé hít một hơi dài, rồi nói giọng run run :

- Anh có muốn biết vì sao em lại sợ không muốn ăn cá không ?

Dù tôi đến đây chỉ vì mục đích ấy, song tôi biết mình không nên quá nhấn tâm nên đã lắc đầu. Cô bé hơi cười, nói :

- Không sao đâu. Em cũng muốn kể chuyện này cho một ai đó. Biết đâu nhờ thế mà lòng em có thể nhẹ nhõm hơn.

Nhà cô bé ở Hà Nội không lâu lắm, nhưng ít ra thì là từ hồi cô chưa sinh ra. Đó là một ngôi nhà cấp bốn, nằm trong một khu xóm nhỏ, xung quanh được bao bọc tới ba cái ao liên; một cái nằm ngay trước ngõ, một cái sau dãy nhà và một cái cách một bức tường lớn. Lúc ấy, khu nhà cô bé ở chỉ là một khu xóm tuy không quá hoang vu nhưng cũng không đông đúc lắm. Cô chỉ là một cô nhóc chừng hai ba tuổi, gầy nhỏ khảnh khiu lười ăn vô cùng. Chiều nào cũng thế, mẹ cô bế cô ra gần một cái hồ rất lớn trước nhà, chỉ đàn cá nhỏ dưới hồ để dỗ cô ăn. Cô thường thích thú nhìn những con cá tranh nhau đớp những hạt cơm mà mẹ cô ném xuống. Trong số đó, có một con cá rất đẹp, không biết là giống cá gì, chỉ biết mình thấy nó trắng bạc lấp lánh ánh hồng.

Nó đặc biệt chỉ ăn những hạt com do chính tay cô bé ném xuống. Trông nó khác hẳn với những con cá xung quanh.

- Anh có biết không, trông nó đẹp tuyệt vời. Hễ nó đi tới đâu lũ cá đều kính cẩn tránh xa, ngoan ngoãn như bầy tôi với vị chúa tể của mình. Thân mình của nó trắng bạc, lấp lánh ánh hồng, trông long lanh như dát ngọc. Trên đời này em chưa bao giờ gặp một con cá nào đẹp như thế.

Sau đó vì lí do công tác, bố mẹ cô bé chuyển đến một khu nhà khác, còn ngôi nhà cũ cho thuê. Cho đến hè năm kia, khi cô bé chuẩn bị vào đại học, bố mẹ cô quyết định lấy lại nhà để cô đi học cho gần. Cô ngạc nhiên thấy cái hồ vẫn nằm ở chỗ cũ mà không bị lấp đi. Cô chợt thấy lòng nhói lên những cảm giác xa xưa khi cùng một cậu bạn hàng xóm ra cạnh hồ. Tuấn, tên cậu bạn hàng xóm mới quen đưa tay kéo cô lùi xa cái hồ :

- Bạn đừng đứng gần quá, nguy hiểm lắm. Người ta bảo dưới hồ có con cá to lắm.

Lần đó cô không để ý lắm vì đang mãi nhìn lũ cá con thi nhau đớp mẩu bánh mì cô vừa ném xuống. Đột nhiên cô nhìn thấy một cái gì đó lấp lánh ánh hồng thấp thoáng dưới làn nước mờ mờ ảo ảo. Cô hơi giật mình nhưng rồi tự nhủ đó chỉ là do ánh mặt trời nên quên mất ngay. Từ đó, sáng sáng, trước khi đi học, cô thường đem bánh mỳ ra quăng cho lũ cá. Lần nào cô cũng thấy thấp thoáng một vật gì đó, dường như là một con cá rất to. Nó thường chỉ hiện ra mờ mờ khi cô ở một mình, rồi biến ngay đi khi nghe tiếng bước chân người khác. Cô rất tò mò, thắc mắc không hiểu con cá to bằng từng nào, và vì sao nó lại chỉ nổi lên khi có một mình cô.

Thế rồi một buổi tối, cô đi sinh nhật về. Lúc đó khoảng 9 giờ tối. Đêm đó là đêm rằm, ánh trăng như dát một tấm lưới bạc lung linh huyền ảo trên mặt hồ. Cô đứng sững lại nhìn tấm lưới, lòng thầm kinh ngạc là sao mình không phát hiện ra điều đó sớm hơn. Rồi đột nhiên mặt nước xao động, bóng trăng

vỡ tan ra thành từng mảnh. Một cái đầu cá to tướng nhô hẳn lên khỏi mặt hồ. Đôi mắt nó tròn xoe nhìn thẳng vào cô. Nó tiến lại gần bờ và cô có thể thấy cái mình trắng bạc lấp lánh ánh hồng đang uốn lượn dưới mặt nước. Lần đầu tiên cô thấy nó gần đến thế, và nó nhô lên cao thế. Cô không ngờ là nó to hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Cô kinh hãi muốn lùi lại, nhưng như có một ma lực vô hình giữ chân cô khiến cô không thể nào nhúc nhích được. Đôi mắt nó vẫn tròn xoe nhìn cô. Thế rồi, một tiếng tách vang lên. Con cá búng mình nhảy lên trên mặt nước rồi đáp trở xuống theo một đường vòng cung. Mắt cô hoa lên. Cô chưa bao giờ thấy một con cá to như vậy (Sau này khi đo mọi người thấy nó dài gần 2m, nhưng khi đó, cô thấy nó như một con cá khổng lồ và không có cái gì có thể to hơn thế được nữa). Những cái vẩy của nó phản chiếu ánh trắng, sáng rực lên trông lại càng to lớn huyền ảo. "Một con cá to như thế, trong một đêm trăng vắng người như thế nhảy lên ngay trước mặt thì bạn có cảm giác gì ?". Còn cô bé, cô bé sợ đến mức cứng cả người, không hét lên được một tiếng nào, tựa như có cái gì đó chặn ngang họng. Con cá rơi âm xuống mặt hồ làm nước bắn tung toé. Rồi có ai đó chạm vào người cô. Cô hét lên một tiếng kinh hoàng (có lẽ bây giờ cô mới hét được), cả người run lẩy bẩy. Tuấn, phải, người đó chính là Tuấn, vội xoay người cô bé lại :

- Bạn sao thế ! Cái gì rơi xuống dưới hồ vậy!

Lúc bấy giờ cô bé chỉ lắp bắp được hai tiếng " Con cá ... con cá" rồi oà lên khóc nức nở. Khuôn mặt cô trắng bệch như sáp, toàn thân run lẩy bẩy đến nỗi đứng không nổi. Tuấn phải dìu cô bé về nhà. Và từ lúc đó cho đến sáng hôm sau, cô bé cứ nắm chặt tay Tuấn ngủ thiếp đi, nước mắt vẫn viên quanh bờ mi.

Từ sau lần đó, không bao giờ cô bé dám một mình qua cái hồ nữa. Tuấn trở thành chàng vệ sĩ bất đắc dĩ của cô. Tuy vậy, mỗi lần khẽ liếc về phía đó, cô

luôn luôn bắt gặp một luồng nước trắng bạc lấp lánh ánh hồng. Cô biết, nó vẫn dõi theo cô, tuy rằng nó không nổi lên thêm lần nào nữa. Dần dần, cô cũng tạm gác được nỗi lo sợ của mình để mỗi lần qua hồ không phải níu chặt vào Tuấn nữa. Cô còn tự cười thầm vào cái trí tưởng tượng quá phong phú của mình khi nghĩ rằng đó là con cá mà hồi bé chỉ ăn mỗi cơm cô vớt cho. Không thể nào. Đương nhiên là không thể nào có chuyện đó.

Cô bé dừng lại, đưa mắt nhìn tôi, trong ánh mắt phảng phất một nét buồn thê lương và như có ngấn nước mắt. Tôi, vì lúc đó quá say mê vào câu chuyện, nôn nóng hỏi :

- Sau đó thì sao. Hay là chỉ có vậy ?

Cô bé buồn bã nói tiếp :

- Không, đó mới chỉ là đoạn mở đầu. Phải mấy tháng sau đó, một buổi tối Tuấn đưa em đi sinh nhật. Một phần vì đó là một người bạn rất thân, một phần vì mấy tháng trôi qua chẳng có chuyện gì nên em cũng quên dần câu chuyện đó. Hơn nữa, bên cậu ấy, em luôn luôn cảm thấy yên tâm và chẳng có cái gì có thể đe dọa được em. Hôm đó, chúng em đã rất vui vẻ và phải hơn 10 giờ chúng em mới về tới nhà. ánh trăng, đúng, hôm đó cũng là một đêm rằm, trăng sáng rực như ban ngày. Tuấn vừa đạp xe vừa kể chuyện luyên thuyên, còn em thì dựa đầu vào lưng Tuấn, mắt nhắm lại, thỉnh thoảng không nhịn được cười vì những câu nói rất hài hước của Tuấn. Đột nhiên Tuấn phanh "kit" lại. Em giật nảy mình mở vội mắt ra :

- Có chuyện gì thế ?

Tuấn đưa tay chỉ ra phía mặt hồ, không nói gì cả. Em vừa quay đầu lại thì đột nhiên một cột nước bắn thẳng vào người. Cái xe đổ kênh xuống đường. Tuấn đưa tay kéo em ra sau lưng, mắt vẫn nhìn ra ao. Lại một cột nước nữa bắn thẳng vào Tuấn, đẩy cậu ấy và em ngã dúm dui. Và rồi trên mặt hồ hiện ra một cái đầu cá to tướng. Hai con mắt nó nhìn trùng trùng vào em, đôi mắt to

bằng cái chén tổng, long lanh như hai viên hổ phách. Tuấn đỡ em dậy rồi tiến hẳn lên một bước, nhìn thẳng vào nó không chớp mắt. Như để thị oai, con cá cũng tung mình phóng thẳng lên khỏi mặt hồ, cái thân trắng bạc lấp lánh ánh hồng tằm đầy trong ánh trắng, như khựng lại một giây rồi rơi tòm xuống mặt hồ và biến mất tằm. Mặt nước dần dần trở lại bình yên như không có chuyện gì xảy ra. Tuấn đứng lặng một lúc rồi dựng xe dậy, dắt thẳng về nhà, không nói thêm một câu nào nữa. Em cũng chẳng dám hỏi vì trông mặt cậu ấy lúc đó lạnh như băng. Hai hôm sau khi em ra cổng thì thấy Tuấn đi về nhà người ướm đầm. Em hỏi thì cậu ấy chỉ bảo là ngã xe. Liên tiếp mấy lần như vậy, lần nào Tuấn cũng trả lời qua loa và có vẻ khó chịu nên em chẳng dám hỏi thêm nữa. Nhưng lần nào đi qua cái hồ em cũng có cảm giác một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú. Quay lại thì em thấy vẫn con cá ấy. Nó chẳng thềm lặn đi mà bơi song song theo xe em, cho đến lúc em đi hẳn vào trong ngõ mới thôi. Dần dần thấy nó không làm gì, em cũng chẳng sợ nữa. Tuấn lại bận nên em tự đi về một mình. Sáng sáng, trưa trưa, nó cứ bơi song song theo em trên con đường lượn quanh hồ như một con chó trung thành, đôi mắt trong như màu hổ phách cứ dõi theo em không chớp mắt làm em lại cảm thấy thích thú nữa chứ. Bây giờ thì em có thể chắc chắn nó chính là con cá năm xưa mà em vẫn lén xúc cơm trong bát cho ăn vì không muốn phải ăn nhiều. Dù nó đã lớn lên rất nhiều nhưng hình dáng của nó vẫn không thay đổi, vẫn những cái vây màu trắng bạc lấp lánh ánh hồng như dát kim cương. Tôi đột ngột reo lên :

- Thật là tuyệt vời !

Cô bé hơi mỉm cười :

- Vâng thật là tuyệt vời khi nhận ra đó là người bạn năm xưa của mình. Sáng nào không phải đi học, em đều ra ngồi gần bờ hồ, bẻ những mảnh bánh mì vụn ra rồi ném xuống cho nó. Nó tiến gần bờ đến nỗi em có cảm giác là chỉ

cần đưa tay ra là có thể xoa lên cái mình trắng bạc lấp lánh cứ lượn đi lượn lại sát mép bờ, cái thân mềm mại như dải lụa của nó. Em có thể ngồi ngắm nó hàng giờ đồng hồ. Chưa bao giờ em thấy một con vật gì xinh đẹp và lại quyến luyến mình đến chừng ấy. Ngoài thân mình màu trắng bạc tuyệt đẹp, nó còn có bộ vây và cái đuôi rất dài. Cái đuôi nó xoè ra như cái quạt công nhưng màu trắng toát. Những hôm nước trong, em có thể nhìn thấy cái đuôi nó uốn lượn như những dải lụa bay phấp phới trong gió. Em coi nó như một người bạn. Chuyện gì ở lớp, em cũng kể cho nó nghe. Em có cảm giác nó hiểu hết những điều mà em nói .

Chợt cô bé ngừng lại. Đôi mắt sáng chợt tối sầm như vừa có một áng mây đen lướt qua. Và trong đôi mắt ấy những ngấn lệ long lanh như muốn tuôn trào. Cô bé khẽ chớp mắt rồi gượng cười hỏi một câu không ăn nhập gì cả:

- Anh có tin là có thiên đàng không ?

Tôi hơi ngơ ngác, ngần người ra rồi mới đáp :

- Không ... ơ ! Anh cũng không rõ nữa !

Cô bé chợt thì thầm :

- Anh có nhớ truyện nàng tiên cá không ! Cá không có linh hồn nên chết đi thì sẽ tan thành bong bóng. Nhưng bạn em thì đã hoá thành một đám mây. Tít trên cao kia, cậu ấy vẫn đang nhìn em, đang đi theo em. Cậu ấy không bao giờ xa em cả.

Cô bé chỉ tay lên trời. Những mảng mây trắng trôi lững lờ, xen lẫn vào bầu trời cao xanh trong như ngọc.

Một vài tia nắng xuyên qua đám mây lấp lánh, lấp lánh ánh hồng. Đám mây hồng đó lạ quá, như một con sóng nhỏ dập dờn trôi theo chiều gió, lúc là một con ngựa đang phi, lúc là một con chim đang bay, lúc là một con cá đang tung tăng giỡn sóng. Nhưng cô bé bảo đó chính là người bạn của cô. Vâng, tôi cũng tin như thế. Có những điều mà mắt thường ta không nhìn

thấy được. Chỉ có những trái tim đồng điệu và biết cảm thông mới có thể nhìn được nhau mà thôi. Tôi tin rằng rồi một ngày nào đó tôi cũng sẽ nhìn thấy những gì mà em từng nhìn, đang nhìn và sẽ nhìn thấy. Chắc chắn sẽ có ngày đó .

Những điều không thật

Chương 2

Lý lịch trích ngang :

Họ và tên : Trần Tuấn Phương

Ngày sinh : 21 - 3 - 1979

Nhóm máu : O

Chiều cao : 178 cm

Quốc tịch : Trường Đại học Xây dựng

* * * & * * *

Họ và tên : Trần Phương Ngọc Anh

Ngày sinh : 23 - 6 - 1980

Nhóm máu : A

Chiều cao : 161.5 cm

Quốc tịch : Trường đại học KTQD

* * * & * * *

Họ và tên : Lê Duy Anh

Ngày sinh : 25 - 9 - 1980

Nhóm máu : AB

Chiều cao : 160 cm

Quốc tịch : Trường đại học KTQD

Là một đứa con trai thì như thế nào nhỉ ?

Thứ nhất ....

Thứ hai ....

.... Và phải biết tự lập

Tôi là một đứa con trai, và tôi đã gần 30 tuổi (còn khoảng 4,5 năm gì nữa) nhưng cho đến tận giờ tôi vẫn nằm gọn trong vòng tay của gia đình, bao gồm bố tôi, mẹ tôi, ông bà tôi, cô dì chú bác kèm thêm cả cô em họ yêu quý

nữa chứ. Thật đáng tội nghiệp. Nó là con gái, lại kém tôi 5 tuổi, vậy mà sao nó sung sướng đến thế. Sống xa nhà, nó có cả một khoảng không tự do mà tôi dù mơ cũng chẳng bao giờ thấy. Nó có thể về nhà bất kỳ lúc nào mà nó thích, kết bạn với bất kỳ ai ăn mặc bất kỳ thứ gì tức là hễ nó muốn là được. Còn tôi tóc tai một kiểu, giờ giấc cứng nhắc, ăn mặc dập khuôn, phải nói tôi là một rôbốt chịu sự điều khiển của con người. Nhưng dù là rôbốt thì nó cũng sẽ phải nổi tung trước mấy tầng áp bức điều khiển mà tôi đã dang và sẽ còn phải chịu. Em họ tôi vẫn thường gọi tôi là siêu nhân có lẽ cũng chẳng sai.

Vậy mà hôm nay tôi quyết định làm một cuộc cách mạng. Tôi không ăn tối ở nhà, không mặc quần áo chỉnh tề khi ra đường, tệ hại hơn nữa là tôi thức đêm xem bóng đá ở nhà bạn. Như vậy tôi một lúc đã vi phạm tất cả những điều cấm kỵ mà mọi người đặt ra cho tôi dù đó là do nguyên nhân khách quan tạo ra. Dù sao đi nữa, giờ tôi đã ngồi ở đây, trong căn hộ đi thuê chật chội (về vện có 14 m²) chứa gần 20 người và một cái ti vi nhỏ xíu. Không khí oi bức như càng hầm hấp trước ngán đó con người và mặc dù đêm buông xuống đã lâu cũng chẳng thể làm dịu mát được. Tuấn, cậu bạn tôi giới thiệu một loạt. Tôi âm ừ gật đầu qua loa, thăm ngạc nhiên khi thấy trong số từng ấy đứa con trai lại có một cô gái ngồi lẫn vào. Tuấn giới thiệu hồ hởi :

- Đây là Phương bạn cùng phòng với mình cậu chắc đã biết rồi đấy. Còn bên cạnh là Ngọc bạn Phương.

Cô gái nhoẻn miệng cười với tôi vẻ rất thân mật tựa như đã quen biết từ lâu lắm rồi nhưng không nói gì thêm. Phương cũng vậy, chỉ khẽ gật đầu chào tôi. Dù tôi đến đây đã vài lần nhưng cậu ta vẫn có một khoảng cách gì đó làm tôi chưa một lần nói chuyện. Rồi không khí sôi động của căn phòng cũng làm tôi quên đi chuyện đó và không để ý thấy là Ngọc đã ra khỏi chỗ và chạy biến đi đâu đó một lúc khá lâu. Một lúc sau, cô ta quay lại với một khay cá nướng thơm lừng. Cả lũ con trai trong phòng đang bàn tán sôi nổi bỗng im bật một lượt, không khí như bị nghẹt cứng. Cô ta bung khay cá đến trước mặt Phương mỉm cười :

- Bây giờ mà ăn cá nướng thì tuyệt nhỉ !

Phương hơi cau mày, đẩy nhẹ khay cá ra đứng vụt dậy nói nhỏ :

- Tôi ra ngoài một chút.

Rồi cậu đẩy cửa đi ra ngoài. Ngọc vụt cầm lấy một con cá trên khay chạy theo. Có những tiếng thở hắt ra một cách mừng rỡ, dường như vừa thoát được một gánh nặng. Tuấn cười gượng nói với tôi :

- Hai đứa nó như mặt trăng với mặt trời ấy mà, bạn thân quá đâm ra hay cãi nhau, cậu đừng để ý.

Trong lòng tôi vụt có một cơn mơ hồ nhưng trong thoáng chốc tôi không thể nhớ ra là chuyện gì. Cá ư ? Sao lại là cá nhỉ. Câu truyện của Duy Anh bắt

chợt hiện hiện trong đầu tôi. Không biết giữ họ có gì liên quan đến nhau không, hay đó chỉ là một sự tình cờ. Rõ ràng có một điều bí ẩn ở đây. Một lúc sau, trong lúc mọi người vẫn đang say mê, tôi lẳng lặng đứng dậy lên ra ngoài, lần bước tới chỗ hai người vừa đi ra. Tò mò có phải là điều tốt không, tôi không hiểu, song tôi quyết phải tìm ra mối liên hệ giữa những vấn đề này. Chợt tôi nghe thấy một giọng nói :

- Cậu có biết con cá khô này làm như thế nào không? Đầu tiên họ phải bắt nó từ dưới nước lên. Lúc đó, nó còn xinh đẹp lắm, mình mẩy trắng toát lấp lánh đủ bảy sắc cầu vồng. Rồi họ mổ ruột nó đem phơi khô, rồi đem bán. Thương thay, ngày xưa lúc sống xinh đẹp bao nhiêu thì giờ chỉ còn là một mảnh khô đen xì khét lẹt thế này.

Lại một giọng nói vang lên, giọng con trai, chắc là Phương :

- Thôi đi, để tôi yên !

Tiếp theo lại là tiếng một cô gái, chắc là Ngọc, tôi có thể nhận ra cái giọng nói có phần điệu cợt của cô ta

- Để cậu yên à ! Tôi không muốn thế. Sao tôi phải để cậu yên cơ chứ. Cậu lấy quyền gì để ra lệnh cho tôi. Huống chi dù tôi chẳng làm gì cậu cũng đâu yên được.

- Nếu cô không làm gì thì đâu có chuyện gì xảy ra như ngày hôm nay -

Tiếng của Phương vang lên, có phần gay gắt.

- Sao, sao cậu lại gọi tôi bằng cái tiếng cô lạnh lùng đó. Tại sao cậu không gọi tôi như ngày xưa. Đương nhiên mà, chỉ có nó xứng đáng gọi tên, xứng đáng được mọi người quan tâm chăm sóc mà thôi. Còn tôi dù có làm gì thì cũng sai hết, đúng không. Ai cần nó xuất hiện làm gì chứ. Đang yên đang lành tự nhiên nhảy vào phá rối tất cả.

Im lặng một lúc lâu rồi có tiếng thở dài, tiếp theo đó có tiếng bước chân bước sột soạt trên lá. Tôi vội nép vào sau bụi dạ hương cạnh cổng. Một bóng người đi vụt qua. Chợt có một bàn tay đặt lên vai tôi :

- Nghe trộm là không tốt đâu.

Tôi giật mình quay lại. Ngọc đứng ngay sau lưng tôi, nhoen miệng cười rồi đổi giọng ngay, giọng rất lạnh lùng :

- Sao anh không xem bóng đá mà ra đây làm gì ?

- Anh ... à ... anh nóng quá nên ra đây cho thoáng.

- Tò mò không phải là đức tính tốt đâu - Ngọc hơi trừng mắt nhìn tôi rồi lại mỉm cười - Thôi anh cứ đứng ở đây mà hóng mát nhé. Em vào nhà đây.

Ngọc ngoe nguẩy bước vào nhà để lại cho tôi muôn vạn mối nghi ngờ. Con người này thật khủng khiếp, vừa cười nói xong đã đổi mặt ngay. Mà sao Phương cũng ghét ăn cá nhĩ. Liệu có sự quan hệ gì giữa Phương, Duy anh và Ngọc không, khi mà vấn đề lại gần nhau đến như vậy, đặc biệt là những từ Ngọc vừa thốt ra. "Lấp lánh ánh hồng" không phải con cá mà Duy Anh kể

cho tôi nghe cũng tuyệt đẹp như vậy ư. Đây quả là một bí mật đáng quan tâm.

Những điều không thật

Chương 3

Cách đây không lâu lắm, ở cái xóm nhỏ này có tất cả 7 ngôi nhà. Mỗi ngôi nhà đều có hai hoặc ba đứa con. Tất cả bọn chúng đều sà sà bằng tuổi nhau, nhưng trong số đó chỉ có hai đứa con gái. Một trong hai đứa là Ngọc. Bọn chúng cùng chơi chung với nhau, dĩ nhiên khi mà nhiều con trai như thế thì trò chơi của chúng cũng mang toàn màu sắc con trai : bắn súng, đánh nhau.

Những ngày trời mưa, lũ trẻ thường tụ tập bên cạnh những cái ao cạnh nhà để tóm những chú cá rô lách lên bờ.

Trưa hè, những lúc bố mẹ đi làm, chúng lại lên ra một cánh đồng gần đấy bắt châu chấu hay đơn giản chỉ hái vài đọt lúa non cắn chắt để cảm nhận được hương vị lúa sữa ngọt ngào.

Tối tối, chúng lên vào những ngôi nhà có cây ăn quả hái trộm, có khi chỉ là vài quả ổi xanh chát nhưng vẫn thấy ngon lành.

Mùa nước lên, chúng lại lăm lăm tay vợt đi bắt trộm đám cá giống mà cơ quan bên cạnh nuôi.

Mùa hè, trò chơi thích thú nhất của chúng là tự tay làm những cây náo nhỏ đi đánh nhau với những đứa trẻ ở xóm khác, đạn chỉ là những mảnh thân bìm bìm nhưng bắn vào da thì bỏng rát. Hoặc đi vào cơ quan bên cạnh trèo hái quả đa ăn chơi. Có khi chơi đuổi nhau trên phần móng nhà còn xây dở của một chung cư ở gần đấy, trên những mảng tường cao khoảng ngang vai và rộng chỉ đặt vừa đôi bàn chân nhỏ xíu. Trò chơi làm không ít đứa ngã bươi đầu, nhưng vẫn là một trong những chứng chỉ để chúng nhận tính dũng cảm của một đứa trẻ.

Những ngôi nhà tập thể xây giống hệt nhau, nhưng rồi lũ trẻ con phá quá, sên một nũi lại trôn đi chơi nên mỗi nhà đều xây tường bao quanh. Những nói cho cùng thì điều đó chỉ có thể hạn chế một phần nào đó mà thôi, trong khi đó nó lại làm mỗi nhà lại trở nên biệt lập, xa lạ hơn.

Một buổi trưa hè, trời nắng chang chang như đổ lửa. Một đứa trẻ thập thò ngoài cửa một ngôi nhà, gọi khẽ mấy tiếng :

- Ngọc ơi, Ngọc ơi !

Có tiếng kẹt cửa, rồi một con bé thò đầu ra. Nó rón rén mở cửa, đưa tay lên miệng ra dấu hiệu im lặng, rồi đưa tay khẽ khép cửa. Nó chạy khỏi cổng rồi mới đưa tay cốc lên đầu thằng bé một cái :

- Thằng ranh con, ai cho mày gọi trống không tên tao như thế.

Thằng nhóc cười hì hì, không nói gì thêm, đưa tay xoa xoa vào chỗ bị cốc. Chợt nó dừng lại nói :

- Chị Ngọc này, ngày mai cháu ông bà Hiên lên đây. Nghe nói cũng tên là Phương, bằng tuổi chị.

- Chả liên quan gì đến tao cả. à mà mày có mang chai đi để đựng châu châu không ?

Thằng nhóc giơ cái chai không lên :

- Đây rồi, đây cái chai này thì mèo nhà chị ăn xả láng. Hôm trước em với anh Tuấn Anh với cả thằng Tít cùng đi bắt mà chẳng đầy cái chai này nữa mà.

- Mày đừng nói làm tao bực mình - Ngọc có vẻ bực tức - Sao hôm đó mấy người đi mà không rủ tao.

- Hôm đấy mẹ chị đang ngồi cạnh cửa sổ, ai dám gọi. Sợ chị bị mắng thì sao. Lần trước mẹ chị ở nhà, chị lên đi chơi lúc về chả bị mẹ đánh cho mấy roi còn gì, em lại cũng bị mắng lây.

Ngọc đỏ mặt lên, sải bước đi vượt lên phía trên. Bị mẹ mắng là một điều đáng xấu hổ, nhất là khi dưới tay nó có một lũ trẻ con lau nhau luôn coi nó như một vị anh hùng. Cây cao, bao giờ nó cũng là một trong những người trèo lên đầu tiên. Trốn ngủ trưa, không hôm nào là không có nó. Kể cả đánh nhau hay bất kỳ hoạt động nào của xóm, bao giờ nó cũng là một trong hai người đứng đầu (nó thua Tuấn Anh chỉ duy nhất vì Tuấn Anh hơn tuổi nó, mà thật ra nó đứng sau cho phải phép chứ nó nói gì mà Tuấn Anh không nghe). Nó không sợ mẹ, nó chỉ sợ bọn trẻ con biết nó bị mẹ mắng mà thôi, và nó rất ghét nhắc đến điều đó.

Ngọc năm nay tròn 10 tuổi, tuy là con gái nhưng cô bé lại nghịch chẳng kém gì bọn con trai. Từ nhỏ đến giờ và có lẽ đến mãi sau này, cô bé chưa biết thế nào là búp bê, tuy mẹ cô bé có mua cho cô một vài con, nhưng chưa bao giờ cô bé có thể để mắt đến nó quá một phút đồng hồ. Đồ chơi yêu thích của cô bé là súng cao su, là những cái vợt bắt cá, là cái bể cá to dùng nằm trước sân. Cô bé có thể ngồi không chán suốt cả ngày để chỉ ngắm nhìn những con cá nhỏ bé bơi lội tung tăng trong bể.

Kiên là một trong những đệ tử của Ngọc, nó tôn sùng cô bé đến mức nó sẵn sàng làm mọi việc vì cô bé. Năm nay thằng nhóc mới lên 8 tuổi, nhưng nó vẫn nghịch ngợm vô cùng, trừ Ngọc ra không ai có thể nói được nó. Bây giờ nó đang đi sát cạnh Ngọc, cảm cú không dám nói thêm một lời, dường như

nó nhận ra mình đã làm một việc không phải. Nó sợ nhất là những lúc Ngọc trông như thế này, nó chỉ sợ chị Ngọc của nó phật ý mà thôi.

ánh nắng chiếu những tia sáng gay gắt trên đầu hai đứa trẻ, nhưng dường như chỉ khuôn mặt chúng nhận ra điều đó, chúng đỏ ửng lên và lấm tấm mồ hôi. Còn hai đứa trẻ thì vẫn hăm hở bước đi. Bóng mấy bức tường liêu xiêu bên cạnh chúng, nhưng chúng cũng không hề đi vào chỗ có bóng râm. Đầu trần dang nắng có lẽ là một thói quen thường xuyên của chúng, bởi cả hai mái tóc đều đỏ hoe, khét nắng và cứng đờ. Thịnh thoảng Ngọc lại đưa tay giật một vài cái lá chia ra bên cạnh đường. Nó thích vò nát cái lá để tìm kiếm cái mùi hăng hăng, ngai ngái.

Hồi lâu con đường nhỏ chợt rộng ra, rồi một không gian thoáng đãng tít tắp chợt ủa vào mắt hai đứa trẻ, khác hẳn với khu xóm vừa rồi với những ngôi nhà xiêu vẹo và san sát. Gió từ cái hồ trước mặt thổi lồng lộng. Nhưng chúng không dừng lại ở đó mà men theo con đường nhỏ ven hồ rồi đi tiếp. Thằng nhóc im lặng suốt từ nãy giờ chợt lên tiếng :

- Chị Ngọc ơi! Hình như bọn nó mới thả cá giống hay sao ấy, cá con đầy trên mặt hồ đây này.

Ngọc cũng dừng lại, đưa mắt nhìn lướt trên mặt hồ, mặt tươi lên :

- Đúng rồi. Hôm nào tao và mày rủ anh Tuấn Anh đi bắt về cho cá quả nhà tao ăn. Nó thích ăn cá giống lắm.

- Cá quả nào - Thằng nhóc ngơ ngác hỏi

- Mày không nhớ à - Ngọc quay lại nhìn thằng nhỏ vẻ rất đàn chị - Đàn rồng rồng mình bắt hồi đầu năm bây giờ to đùng. Ngày nào tao chẳng phải đi bắt cá con về cho bọn nó ăn.

- Nhưng em có thấy đâu.

Ngọc lên giọng :

- Mày thấy làm sao được. Bọn nó nấp ở trong cái hòn giả sơn mà bố tao thả giữa bể cơ.

Chợt Ngọc đứng sững lại. Khu cánh đồng hiện ra với những vạt lúa đương thì con gái xanh ngắt. Mùi lúa thơm ngát, những cánh lúa rập rờn theo chiều gió như những cánh sóng. Thằng Kiên cũng dừng lại. Nó hình mũi rồi reo lên :

- Chị Ngọc ơi, mùi lúa thơm quá.

- Đi thôi - Ngọc kéo tay thằng nhóc - Đi nhẹ nhẹ thôi không châu chấu nó nhảy hết.

Hai chị em nhón chân trên những cái bờ được be chỉ đặt vừa một bàn chân nhỏ xíu, khoan khoái hít hà mùi lúa thơm ngát. Nắng tuy chói chang nhưng gió lại thổi mát rượi. Ngọc đưa tay chộp một con châu chấu đang đậu trên một cái lá lúa. Ê, hựt rồi, rồi đàn châu chấu bay rào rào trước con mắt ngẩn ngơ của hai chị em. Thằng nhóc quay ra nhìn Ngọc vẻ trách móc :

- Chị bảo em cẩn thận mà chị lại làm động.

Ngọc liền vặc lại :

- Còn đây đây này. Mà cứ phải lo.

Rồi Ngọc đưa tay chộp lấy một con châu chấu ở gần đấy. Nó hăng hái đến nỗi tẹo nữa thì ngã xuống ruộng. Tuy nhiên nó đã không vô trượt. Lần này thì con châu chấu nằm gọn trong bàn tay của nó. Nó nhét con châu chấu vào trong chai, cười đắc thắng :

- Đây, tao nói có sai đâu. Con này còn to hơn con vừa nãy

Hai đứa nhóc vừa thi nhau chộp những con châu chấu to đùng, béo mập cho vào trong chai vừa khéo léo không để ngã xuống ruộng. Những con vật nhảy loạn xạ trong chai, dần dần không còn chỗ nữa, chúng bám đầy vào thành chai. Chợt Ngọc dừng lại , nói :

- Thôi Kiên ơi, từng này là đủ rồi. Bây giờ đi về thôi không mẹ tao dậy thì chết.

Thằng nhóc cô chộp thêm một con châu chấu nữa rồi mới đứng thẳng dậy.

Nó lóp ngóp chạy theo Ngọc bây giờ đã đi phía trước được một đoạn, nhưng không kêu con bé dừng lại. Nó thừa biết có gọi Ngọc cũng chẳng đợi đâu, tốt nhất là cứ chạy theo cho nhanh. Ngọc có một tật rất kỳ lạ. Khi nó nói thôi là thôi và không chờ bất cứ ý kiến phản đối nào, nó chỉ làm theo ý thích của nó. Nó luôn có suy nghĩ là mọi người không thể nào đưa ra được ý kiến sáng suốt hơn nó. Một cách nào đó, có thể coi nó là hiện thân của sự độc tài.

Về đến cổng, Ngọc đưa tay cầm lấy cái chai trong tay Kiên, vẫy tay chào thằng nhóc rồi đi rón rén vào trong nhà. May mắn cho nó là mẹ nó vẫn chưa dậy. Ngọc đặt cái chai vào trong góc nhà rồi gọi khe khẽ. Một con mèo vàng như hổ đang nằm cuộn tròn trên cái gối vượn vai đứng dậy. Nó ngó một cách lười biếng Ngọc rồi gục đầu ngủ tiếp. Ngọc cười đưa tay cù vào bụng nó, thích thú nhìn con mèo cong người có vẻ khó chịu. Đôi mắt nó lim dim nửa muốn nhắm nửa muốn mở. Chợt lại có tiếng gọi khe khẽ ở ngoài cổng. Ngọc đưa mắt nhìn bà mẹ đang nằm ngủ say sưa trên giường, đưa tay vỗ vỗ mấy cái vào đầu con mèo rồi lại rón rén đi ra cổng. Thằng Việt đang đưa tay ngoắc nó. Nó chạy lại hỏi :

- Có chuyện gì thế ?

Thằng Việt thào thì vào tai nó :

- Chị biết không, cháu bà Hiền lên rồi. Nó đang ngồi ở nhà bà Hiền. Bà ấy bảo mời bọn trẻ con tối nay sang chơi làm quen.

- Tưởng gì, làm như quan trọng lắm. Thêm một đứa nữa thì sao chứ. - Rồi nó bĩu môi - Bà Hiền cũng thật lắm chuyện. Mọi khi bọn mình hái mấy quả ổi xanh lè thì quát mắng ầm ĩ, hôm nay lại mời vào nhà chơi. Ra về Ặ

Thằng Việt lại thào thì :

- Thế chị có đi không.

- Tao không đi, việc gì phải đi chứ. Nó chẳng là cái gì cả. Hôm nay tao lại phải đi sinh nhật đứa bạn tao nữa. Bọn mày thích thì cứ đi.
  - Nhưng anh Tuấn Anh cũng đi mà.
- Ngọc hơi lưỡng lự một chút rồi nói :
- Thôi để tao xem xét sau. Còn bây giờ tao còn phải vào làm bài tập không mẹ tao dậy bây giờ.
  - Thế tối em cứ sang rủ chị nhé - Thành Việt cố nói thêm một câu rồi mới chạy về.

Những điều không thật

Chương 4

Nhờ Tuấn tôi đã biết được địa chỉ của Ngọc. Lúc cậu ta về đường cho tôi, cậu ta nhìn tôi vẻ rất bí ẩn. Mặc kệ cho cậu ta hiểu lắm, tôi cũng chẳng giải thích gì thêm. Ngay hôm đó, tôi lập tức theo chỉ dẫn của Tuấn đến nhà Ngọc. Căn nhà khá rộng nhưng có vẻ bình thường so với những nhà ở miền ven đô như thế này. Cái cổng sắt sơn xanh đã bạc màu. Một cây muồng lá xanh um bóng trùm lên trên. Nhòm qua cổng tôi có thể thấy thấp thoáng một ngôi nhà ở tít phía trong, nhưng không hiểu là có người ở nhà hay không. Tôi bấm chuông lần thứ hai, thấp thỏm nhìn vào cánh cửa sắt đóng im ỉm. Không hiểu sao tôi lại đến đây. Một cảm giác bất an chợt hiện lên trong lòng tôi. Và tôi chợt ước rằng sẽ không có ai ở nhà.

Khi tôi vừa quay người định bỏ về thì cánh cửa mở ra đột ngột và một cô gái, phải, đó chính là Ngọc thò đầu ra với mái tóc rối bù chưa kịp chải. Cô liếc qua tôi rồi hỏi:

- Anh hỏi ai ?

Bỗng nhiên tôi phá ra cười. Cầu mong cho cô bé này không gặp em họ tôi. Nếu ai hỏi cô ta thế tất nó sẽ nghiêm mặt lại mà rằng : bố em có nhà không, mẹ em có nhà không và hàng trăm thứ linh tinh khác như một bậc bề trên thực thụ. Chợt thấy vẻ chùng hững của Ngọc, tôi vội nín cười :

- Ngọc không nhớ anh à ? Hôm nọ anh cũng xem bóng đá ở nhà anh Tuấn mà !

Cô bé à một tiếng rồi mở rộng cửa :

- Hoá ra là ông anh tò mò hôm nọ. Thôi hơi mất cảnh giác mời anh vào nhà vậy.

Căn nhà rộng rãi nhưng có một vẻ gì đó rất hoang vắng lạnh lẽo. Đằng trước nhà, một khoảng sân rộng lộng chông mấy chậu hoa vờ. Mấy cây bông dạ hoa cần cỗi, màu đỏ xỉn lại bên mấy cái lá đã úa héo. Cây hoa dành dành lá phủ kín bụi vẫn còn thừa thớt những tàn hoa. Một cây quất khô có lẽ là từ Tết vẫn còn nằm lẩn lóc ở giữa vườn. Toàn khung cảnh toát lên vẻ gì đó như bị bỏ hoang lâu ngày không có ai chăm sóc.

Ngọc mở rộng cánh cửa lớn phòng khách nói :

- Chỉ có một mình em ở đây thôi, anh đừng ngại

Căn phòng dường như lâu lắm chưa có người bước vào dù vẫn rất sạch sẽ. Không khí mang một vẻ gì đó âm u, rờn rợn giống như những toà lâu đài bỏ hoang mà tôi đã từng đọc trong những câu chuyện trinh thám trước đây. Một bộ bàn ghế giả cổ nằm ngay ngắn thẳng với cửa lớn. Bên trái là một cái sập gụ màu nâu bóng. Bên phải một cái bàn máy vi tính được phủ kín như lâu lắm chưa có ai đụng đến.

- Anh ngồi xuống đi.

Tôi giật mình quay lại. Ngọc đã ngồi xuống ghế từ lúc nào cùng với nụ cười thường trực trên môi, cái nụ cười mà tôi tin rằng chỉ có hình thức bề ngoài mà chẳng có một cảm xúc gì ở bên trong. Cô ta vừa rót trà cho tôi vừa nói :

- Anh đến đây đâu phải để ngắm mấy thứ này, đúng không.

Tôi khẽ ậm ừ :

- Ô ! Mà anh tới chơi chút thôi. Bất được nghỉ làm, lang thang chẳng biết đi đâu, lại chẳng muốn ở nhà nên anh đến ngồi nhờ chút thôi mà.

Ngọc nhìn tôi ranh mãnh :

- Vâng ! Anh ngồi chơi. Lâu lắm rồi không có ai đến đây nên em cũng buồn

lắm, anh đến đâu em rất vui. Nếu anh không định hỏi thì em cũng xin nói chơi luôn là chuyện hôm nọ chỉ là một trong những trò đùa của em với Phương ấy mà ! Tính cậu ấy cứ như là nhà sư rất sợ ăn thịt, cá nên em trêu vậy thôi.

Tôi hơi chột dạ, ngồi im một lúc rồi mới nói :

- Em quen Duy Anh không ?

Một thoáng biến sắc trên khuôn mặt tỉnh bơ :

- Không em chả quen ai tên thế cả. Con gái mà tên như thế thì lạ nhỉ.

- Vậy sao. Thế mà anh nghe nói trước đây nhà Duy Anh ở trong khu này.

Lần này mặt Ngọc đỏ bừng lên giận dữ :

- Đã bảo em chẳng quen đứa con gái nào tên như thế mà. Nếu anh đến hỏi về nó thì tốt nhất là anh đi về đi. Em sẽ chẳng nói gì đâu.

- Vậy thì anh đến hỏi Tuấn - Tôi hỏi lưng một câu thăm dò.

Không ngờ Ngọc đột ngột nổi xung lên :

- Tuấn, Tuấn ... Chẳng có ai tên là Tuấn cả. Cậu ấy tên là Phương, rõ chưa. Anh đi về ngay đi, nhanh lên và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, mau lên.

Vậy là đủ. Tôi đứng dậy đi nhanh ra khỏi căn nhà như bị ma ám đó. Không khí bên ngoài thật trong lành dễ chịu, có lẽ nhờ cái hồ lớn bên kia đường nên cái oi ả của ngày hè được dịu xuống. Mặt hồ trong xanh trải dài lấp lánh ánh nắng trông tuyệt đẹp như một tấm gương khổng lồ, ai biết dưới đáy kia có những gì xảy ra ... Hừ! Tôi quyết tâm khám phá ra cái bí mật này bằng được mới thôi. Phía trên kia, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, một đám mây màu hồng trôi lững lờ. Hãy đợi đấy ! Nhất định tôi phải biết có chuyện gì xảy ra. Dù sao thì tôi đã biết giữa họ có một mối quan hệ, mặc dù Ngọc đã ra sức phản đối. Rõ ràng tôi đâu nói gì, thế nhưng cô ta lại biết Duy Anh là con gái. Thật là giấu đầu hở đuôi. Thì ra Phương còn có tên là Tuấn, nhưng tên nào mới là tên thật chứ. Cũng không quan trọng, vì họ chỉ là một người và như thế thì cậu ta, Duy Anh và Ngọc có quan hệ với nhau, đồng thời họ phải

biết câu chuyện về con cá đặc biệt màu trắng lấp lánh ánh hồng. Ngọc không chịu nói, còn Duy Anh thì tôi không dám hỏi, vậy thì tôi đi hỏi Phương. Chẳng phải giữa con trai với nhau sẽ dễ nói chuyện hay sao.

Những điều không thật

Chương 5

Ngọc đưa tay giằng lấy quân cờ trong tay Phương :

- Khoan đã, để tớ đi lại. Lúc này chưa nhìn nên đi nhầm.

Phương nắm chặt lấy quân cờ nói :

- Không được, chơi cờ ai chơi đi lại. Đã đi rồi thì thôi chứ.

Ngọc tức giận đứng phắt dậy :

- Vậy thì thôi không chơi nữa, chán lắm. Về nhà đọc truyện còn hay hơn.

Nó hầm hầm đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Tuấn Anh đi vào cũng không thèm chào. Tuấn Anh liền nín tay nó lại:

- Em đi đâu thế ?

Ngọc vùng vằng :

- Em đi về đây, chán quá.

Phương bước ra từ lúc nào, nói xen vào với giọng châm chọc :

- Nó thua em nhiều quá nên phá rồi không chịu chơi nữa. Thua nhiều thì chán là phải.

Ngọc hậm hực nhìn Phương, không nói được câu nào. Tuấn Anh cười :

- Phương chơi giỏi nhỉ .

- Giỏi gì - Phương đáp - Chơi cờ với con gái chán chết, hơi thua là đòi đi lại. Biết thế không chơi cho xong. Thà em đợi anh còn hơn .

Ngọc bặm môi nhìn Phương với ánh mắt tức giận. Trông nó có vẻ như sắp đánh nhau với Phương đến nơi. Nhưng rồi nó chợt mỉm cười. Liền đó nó nắm tay Tuấn Anh nhõng nhẽo :

- Tuấn Anh ơi, ra nhà bà Vân đi. Em thấy hoa sao nhà bà ấy nở đẹp lắm. Đi lấy hạt về trồng ở trên nóc cổng cho đẹp.

- Nhưng anh còn phải trông nhà - Tuấn Anh nhăn nhó nhìn Ngọc - Mẹ anh đi chợ mất rồi .

- Thì cứ để thằng Phương trông hộ, có khi mẹ anh còn yên tâm hơn ấy chứ -

Ngọc liếc Phương một cái rất ranh ma - Không phải lúc mẹ anh đi chợ đã bảo nó trông nhà với anh hay sao. Có thể mẹ anh thích nó trông nhà hơn anh đấy, đáng tin cậy hơn mà .

Tuấn Anh có vẻ xiêu xiêu. Cậu chưa kịp nói thêm điều gì thì Ngọc đã kéo

tay cậu đi ra cổng. Phương không nói được gì đành đứng yên nhìn Tuấn Anh bị kéo đi mất. Trước khi đi Tuấn Anh còn cố quay lại nói

- Trông nhà hộ anh. Mẹ anh về thì bảo là anh sang nhà bạn hỏi lịch học hè nhớ.

Phương định quay vào trong nhà thì thấy thằng Kiên và thằng Việt chạy sang. Chúng ngơ ngác nhìn quanh như tìm ai. Phương liền nói:

- Anh Tuấn Anh với cái Ngọc vừa đi hái hoa sao ở nhà bà Vân rồi. Còn tao thì phải ở đây trông nhà.

Hai thằng nhóc không đợi nghe câu phàn nàn của Phương đã chạy vụt đi. "Bọn tẻ hại" Phương lầm bầm một mình rồi ngao ngán quay vào trong nhà, nhìn bàn cờ còn đang chông chờ. Cậu biết thừa chứ. Cái Ngọc này xấu thật, nó cố tình lôi anh Tuấn Anh đi để cậu phải ở nhà một mình để trả thù việc cậu không nghe lời nó hay cố tình chơi cờ thắng nó đây mà. Một mình thì đánh cờ làm sao được. Cậu bực bội lôi mấy quyển sách của Tuấn Anh ra xem, nhưng chẳng hiểu gì cả.

Trong xóm có tất cả mười hai đứa trẻ con. Chỉ mới đến cái xóm nhỏ này chừng hơn một tháng nhưng Phương đã cảm thấy nơi đây như là nhà của mình rồi. Bọn trẻ con ở đây rất vui vẻ, dĩ nhiên là trừ Ngọc. Phương rất ghét bọn con gái, rắc rối và lúc nào cũng nhõng nhẽo. Như lúc nãy ấy, vừa thua là đòi đi lại, không cho đi lại thì dỗi, không thêm chơi nữa. Nó cậy nó ở đây lâu hơn Phương, hễ cậu cãi nhau với nó là nó tìm cách lôi kéo bọn trẻ con đồng minh về phe nó. Vừa nãy cũng thế, nó lại lôi Tuấn Anh đi chơi để cậu ở nhà một mình.

Phương ngồi thờ thẩn một mình rồi lôi cuốn truyện cũ của Tuấn Anh ra đọc tạm để giết thời gian. Một lúc sau có tiếng lao xao ngoài cửa rồi Tuấn Anh và lũ trẻ con ủa vào. Chúng cầm mấy cái dây hoa sao trên tay, nét mặt rạng rỡ. Phương đưa mắt nhìn những cành hoa sao đỏ rực như màu lửa, ngạc nhiên hỏi :

- Sao hái nhiều thế.

Thằng Việt lanh chanh nói :

- Chị Ngọc nói hái nhiều để làm vương miện cho cái Hằng.

- Hái thế này thì hết cả hoa nhà người ta à - Phương lật lật mấy cành hoa vẻ ngạc nhiên.

Ngọc giật ngay cành hoa ra khỏi tay Phương nói :

- Thì đã sao, đằng nào ngày mai nó chẳng tàn. Mà cậu đừng có lật nhiều như thế, nát hết cả hoa bây giờ.

Phương chẳng nói gì nữa lẳng lặng nhìn Tuấn Anh khéo léo kết những cành hoa sao thành một cái vòng rất đẹp. Ngọc cầm lấy đội thử lên đầu :

- Đẹp quá nhỉ, nhưng em thích hoa màu vàng hơn, nhất là hoa hồng vàng.

Vòng hoa đội đầu mà kết bằng hoa hồng vàng với lá gừng thì đẹp cực kỳ.

Phương nhìn một lúc rồi nói :

- Thôi đi, đội vào xấu cả cái vòng hoa.

Rồi cậu đứng dậy đi thẳng về nhà. Không ai để ý đến việc đó, và Phương cảm thấy hơi phật ý. Không hẳn là dối, nhưng cậu không chịu nổi cái cảm giác bị gạt ra bên lề mọi việc. May mắn cho Phương là cậu không phải học cùng lớp với Ngọc. Ở nhà đã phải gặp nó rồi, đến lớp cũng phải gặp nó nữa thì cậu thà về quê ở với bố và dì Hạnh còn hơn. Mà dì Hạnh tuy là dì ghẻ nhưng cũng hiền lắm, có bao giờ đánh mắng Phương đâu. Tại ông bà ngoại cứ quá lo, mới đón cậu ra ngoài này, mượn có là học ở ngoài này tốt hơn nhiều. Chẳng biết tốt hơn thế nào, nhưng cậu đã gặp phải con bé đáng ghét này rồi. Bọn trẻ con cứ nghe lời nó răm rắp, còn Tuấn Anh thì chiều nó, nó nói cái gì cũng nghe theo. Toàn một lũ dở hơi, đánh nhau với bọn xóm khác thì hung hăng như thế, thế mà lại chịu sự chỉ huy của một đứa con gái. Thật chán chết đi được. Cho dù Ngọc chỉ thích chơi những trò con trai, chẳng sợ sâu hay động tỵ là khóc như những đứa con gái khác nhưng bản tính nhõng nhẽo của một đứa con gái vẫn không thay đổi. Giá như trên đời này không có bọn con gái, à không, không cần phải như thế, chỉ cần không có Ngọc là được, thì may mắn biết bao nhiêu nhỉ.

Những điều không thật

Chương 6

Không nên nói những điều không đáng nói

Chẳng nên nghe những chuyện chẳng được nghe

Bởi thế giới bao nhiêu điều phiền toái

Đều bắt đầu từ những chuyện vu vơ

Có ai đó đã nói rằng hãy coi những điều đã qua là lịch sử, mà lịch sử là những điều không thể thay đổi được. Những điều đã qua là không thể níu kéo được và cách tốt nhất là nên quên nó đi. Như vậy là sai, biết đó là sai lắm thì càng phải nhớ vì nhớ để không bao giờ để sai lầm đó xảy ra lần nữa. Dù sao, muốn quên vẫn không phải là một điều dễ, nhất là khi xung quanh ta có một kẻ luôn sẵn sàng khơi dậy điều đó, dù vết thương đã lên da non thì nó vẫn luôn muốn bóc ra để chúng chảy máu trở lại.

Ngọc là một kẻ như thế, cô ta không bao giờ để cho Phương có thời gian quên đi những chuyện đã xảy ra, cô ta luôn luôn khơi dậy điều đó để trong lòng Phương luôn có một sự dày vò. Ai có lỗi trong chuyện này, Phương cũng chẳng biết, dù sao hồi đó chúng chỉ là những đứa trẻ đang học làm

người lớn. Phương sai, cái sai của một thằng con trai mới lớn, lòng hiếu thắng đã chi phối tất cả để cậu không thể nào nhận ra cái gì nên và cái gì không nên làm. Nói cho cùng thì một phần cũng tại cậu đã bị Ngọc chi phối. Đây có lẽ mới là điều khiến cậu đau khổ nhất. Cậu đã luôn nghe lời cô ta, vì cô ta cậu đã làm một điều hết sức ích kỷ. Cậu đã làm tổn thương tâm hồn trong sáng của một cô gái yếu ớt. Cuối cùng chẳng ai được gì cả ngoài sự tan nát trong tình bạn hồn nhiên của cả ba người. Ngọc cũng sai, cái sai của một đứa con gái ích kỷ nhỏ nhen và độc ác. Còn Duy Anh, nói cho cùng thì cô cũng sai, cái sai của một đứa con gái yếu ớt vô tâm lãng mạn, thích dựa dẫm vào người khác như là một loài tầm gửi. Chúng đã phá hỏng tất cả.

Phương khẽ thở dài thầm nghĩ "nếu ngày đó chuyện đó không xảy ra thì sao?" Có lẽ họ vẫn là những người bạn tốt của nhau, cho dù Phương chỉ là người bạn tốt thứ "n" của cô ta, một con rối dưới sự điều khiển của cô ta thì đúng hơn. Phương thấy mình thật ngốc nghếch, tại sao cậu có thể nghe lời cô ta một cách vô điều kiện không hề suy xét như vậy chứ. Hồi đó chỉ cần cô ta cau mày một cái là cả lũ tái mét mặt mày luống cuống không dám nói gì cả. Tuy Phương không đến nỗi như vậy, song mỗi yêu cầu của cô ta cuối cùng cậu vẫn làm theo, mà cho dù cô ta không yêu cầu thì rốt cuộc cậu vẫn làm một cách âm thầm chỉ với mục đích duy nhất là thấy cô ta vui sướng. Cậu vẫn nhớ rõ cái lần cậu trốn tập trung để đi vớt rong cho bể cá nhà Ngọc. Mặc dù hôm ấy cậu đang nắng cả trưa nhưng khi Ngọc hỏi cậu đã không nhận. Cậu không muốn Ngọc nghĩ rằng cậu cũng xum xoe xung quanh cô ta như lũ trẻ trong xóm. Nói đúng hơn, cả lũ chỉ là một đám rối dưới sự điều khiển của cô ta. Cho đến khi Duy Anh xuất hiện. Phương có thể hiểu sự đả kích đối với Ngọc khi Duy Anh xuất hiện. Lần đầu tiên trong đời Ngọc đã có đối thủ, hơn thế đối thủ này hơn cô ta về mọi mặt. Trong khi Ngọc đánh đá thì Duy Anh hết sức dịu dàng, Ngọc với mái tóc ngắn chấy nắng thì Duy Anh có mái tóc dài mượt mà, làn da trắng hơi xanh, cử chỉ yếu ớt nói năng nhẹ nhàng. Duy Anh tràn đầy nữ tính làm người ta cảm thấy muốn nâng niu che chở. Ngược lại Ngọc toát lên vẻ gì đó khiến người ta phải nể sợ. Cô ta như là một nữ hoàng đầy uy quyền, còn Duy Anh là một con búp bê sứ nhỏ xinh. Cả hai đều là những vật quý đáng được nâng niu của bọn con trai trong xóm. Tiếc thay, Ngọc không cam chịu với điều đó. Cô ta muốn chỉ có mình là duy nhất và không ai được trái ý mình. Thành ra cuối cùng bọn trẻ con trong xóm thích chơi với Duy Anh hơn là với Ngọc. Điều đó càng làm Ngọc tức điên lên. Nói cho cùng chỉ cần cô ta muốn thì chúng sẽ làm tất cả, nhưng cô ta cứ bức bối cái gì lung tung, cô ta chỉ muốn cô ta là duy nhất và bọn chúng chỉ được quan tâm đến cô ta. Chỉ có Phương là hiểu điều đó, nhưng cậu mặc kệ, cậu cũng muốn Ngọc sửa đổi cái tính nết khó chịu đó. Tiếc thay chỉ vì suy nghĩ nhỏ nhen của Ngọc, cuối cùng tất cả đều tan nát hết.

Phương còn nhớ rõ cái ngày mà Duy Anh đột ngột xuất hiện ở khu xóm. Năm đó, cậu và Ngọc cùng lên lớp 10 còn Tuấn Anh lên lớp 12. Cả bọn đang bàn tán sôi nổi về ngôi trường cấp III của mình. Ngọc rất hậm hực vì Phương đã dẫu nó mà thi vào trường Thăng Long để nó thi vào trường Kim Liên một mình. Ngoài miệng tuy Phương bảo là nó không biết, nhưng thật ra là nó cố tình làm thế. Nó không bao giờ muốn học cùng với Ngọc, mà không chỉ có thế, nó không muốn làm bất cứ một việc gì cùng với Ngọc cả. Tất nhiên cái bệnh ghét chơi với con gái của Phương không còn nữa, nhưng riêng đối với Ngọc nó vẫn luôn tồn tại, mặc dù Ngọc là một cô gái ít giống con gái nhất. Thật không hiểu sao hễ Ngọc đưa ra một ý kiến nào đó là nó lại muốn bác bỏ, muốn nói ngược lại. Nó không bao giờ muốn làm theo ý kiến của Ngọc cả. Rồi lúc Ngọc đang gân cổ lên mà ca ngợi cái trường Kim Liên thì thằng Việt chạy vào :

- Chị Ngọc ơi, có người chuyển đến ở nhà ông Khải cạnh nhà chị ấy.

Cả ba đứa chạy vội theo thằng nhóc. Bên ngoài có tiếng lao xao. Mấy người lớn đang đứng nói chuyện với một người đàn ông khoảng gần 50 tuổi và một đứa con gái tóc dài mặc áo màu trắng. Bố Ngọc vẫy lũ trẻ lại gần :

- Nào, mấy đứa có thêm bạn mới rồi đây này.

Rồi ông chỉ vào đứa con gái tóc dài đứng cạnh :

- Đây là bạn Duy Anh, sắp tới sẽ ở nhà bác Khải. Duy Anh cũng vào lớp 10 giống con với thằng Phương đấy, nhưng con bé giỏi lắm nhé chứ không nhát như con đâu. Nó sẽ ở lại đây một mình thôi.

Đứa con gái tóc dài nhoẽn miệng cười nhìn lũ trẻ để lộ ra một cái răng khểnh rất duyên. Con bé xinh quá. Mà cái áo trắng của nó may mới khéo làm sao chứ, lại có cả thắt eo. ở cái xóm này chỉ có mẹ Ngọc là mặc áo thắt eo mà thôi. Tóc nó thì vừa đen vừa dài, lại rất mượt, bóng đến nỗi có thể soi gương vào đó. Ngọc hậm hực nhìn Tuấn Anh, Phương và lũ trẻ con bắt đầu bu lại hỏi han con bé. Thật ra Duy Anh cũng dừng cảm lắm chứ. Con gái mà dám ở một mình một ngôi nhà. Cửa đáng tội, nhà nó ở tận bên Gia Lâm, thế mà nó lại thích thi vào trường Kim Liên học. Thế là nó quyết định về nhà cũ ở đây để đi học cho gần. Nhìn về mọi mặt con bé hơn hẳn Ngọc, từ vẻ yếu điệu con gái cho đến lòng dũng cảm. Ngọc tuy luôn ra vẻ như vậy nhưng buổi tối không bao giờ dám ra khỏi nhà một mình, nó rất sợ ma. Lần nào bố mẹ nó đi về quê, nó toàn bắt cái Hằng sang ngủ cùng cho đỡ sợ. Chả trách Ngọc lại tỏ thái độ như thế khi lần đầu tiên thấy Duy Anh.

Bất chợt Phương cười to lên mấy tiếng. Thật khôi hài khi cậu không ngừng nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ trong khi nó không đáng được như vậy. Nhưng khuôn mặt của Ngọc lúc đó sao cậu cứ nhớ mãi không thôi, cậu có cảm giác hã hê khi thấy rốt cuộc cũng có một lần Ngọc bị bỏ rơi, bị thất bại. Cậu cũng luẩn quẩn bên cạnh Duy Anh, nhưng không hẳn chỉ vì

cô bé xinh đẹp. Quả thật cô bé mong manh đến nỗi người ta chỉ muốn che chở nâng niu. Xét cho cùng, nhiều lúc Ngọc cũng tỏ ra rộng lượng với con bé, nhưng chính vì lũ con trai cứ xúm xít bên cạnh con bé đã làm cô ta nổi điên lên. Thật đáng sợ cho tính ích kỷ hay ghen tuông của những đứa con gái. Cô ta càng như thế cậu càng muốn ở bên Duy Anh. Cậu dù không khoái nhưng vẫn chấp nhận cái tên cô bé đặt cho cậu chỉ vì Ngọc ghét cay ghét đắng cái tên đó.

Chợt Phương thở dài một tiếng. Cậu không muốn nghĩ tiếp nữa, mặc dầu đó rất cuộc chỉ là một con cá mà thôi nhưng nó có một điều gì đó khiến cậu phải thật sự đau lòng. Có phải là tại cậu cứ nhớ về quá khứ nhiều quá nên cậu đã suy nghĩ như một đứa con nít, không, giống một đứa con gái mềm yếu như Duy Anh vậy, phải không. Chỉ có những đứa con gái lãng mạng như Duy Anh thì mới suy nghĩ nhiều về quá khứ đến thế. Tốt nhất nên quên chuyện này đi và đừng nhắc đến nó nữa thì hơn .

Một tiếng gõ cửa làm Phương giật nảy mình. Cậu đứng bật dậy và hài lòng khi thấy người bước vào không phải là Ngọc. Ngay bây giờ cậu không muốn bắt cứ một cái gì đó dính dáng đến quá khứ xuất hiện. Cậu mỉm cười với chàng trai quen thuộc đang đứng ở cửa:

- Chào anh, anh đến tìm anh Tuấn à? Anh Tuấn vừa đi chơi rồi, nhưng anh cứ vào nhà ngồi chơi.

Tôi cười cười nhìn Phương, rồi nói :

- Không, lần này anh cũng đến tìm Tuấn, nhưng không phải là Tuấn đấy.

Phương mở rộng cửa, cũng cười :

- Em chẳng hiểu anh nói gì cả. Tuấn, nhưng lại không phải là Tuấn, thế là thế nào. Thôi gì cũng được, anh cứ vào nhà đi đã.

- Được thôi, điều này là đương nhiên mà. Không phải là Tuấn cũng ở nhà sao.

- Dạ, không, anh Tuấn vừa đi ra ngoài rồi ạ .

Tôi chợt nhìn chằm chằm vào mặt Phương :

- Thế cậu không phải là Tuấn sao?

Phương giật mình. Cậu nhìn sững tôi hồi lâu rồi mới nói :

- Sao anh biết ?

Tôi cảm thấy hơi hối hận vì đã đưa ra câu hỏi này, nhưng đồng thời trí tò mò của tôi cũng reo lên mừng rỡ. Vậy là đúng rồi. Người thứ ba trong câu chuyện kể của Duy Anh chính là Phương, hay còn gọi là Tuấn. Tôi băn khoăn một chút rồi mới nói :

- Duy Anh cho anh biết.

Tuấn cau mày lại, nhìn tôi một thoáng rồi quay đi :

- Duy Anh nào cơ ạ ?

- Duy Anh bạn em gái anh, đang là sinh viên năm thứ nhất trường KTQD.

- Thế thì anh nhầm em với ai rồi. Em chẳng quen cậu nào tên như thế cả.
- Không phải là con trai, mà là con gái, bằng tuổi em - Tôi cố nói thêm dù chợt thấy là Phương không có một chút thích thú gì về đề tài này cả.
- Con gái mà tên là Duy Anh, chắc anh đùa em rồi. Kể cả con gái em cũng chẳng quen ai tên như thế cả. Em chỉ quen một người tên là Ngọc Anh thôi. Phương đột ngột im bật, dường như cậu ta đã nhắc tới một cái tên không nên nhắc đến. Đôi mắt như phủ một làn sương mờ. Rồi cậu ta quay lại nhìn tôi nói :

- Im lặng không ai bảo là câu đâu.

Tôi không cảm thấy khó chịu vì thái độ hỗn láo bất thường của cậu ta vì đây cũng có phần nào lỗi của tôi. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà họ đều tránh né không muốn nói tới. Biết ở lại cũng chẳng thu được thêm điều gì , tôi lẳng lặng chào Phương đi về dù biết rằng cậu ta không hề chú ý đến tôi nữa. Hy vọng cuối cùng của tôi cũng đứt theo thái độ lạnh lùng của Phương. Có lẽ trong suốt cuộc đời này tôi sẽ chẳng bao giờ biết được câu chuyện thực sự đã diễn ra.

Những điều không thật

Chương 7

Duy Anh tròn mắt nhìn những con cá kiếm đỏ rực bơi lượn nhịp nhàng trong cái bể xi măng giữa sân nhà Ngọc. Cô bé đưa tay cố chụp một con cá kiếm con nhỏ như đầu tăm rồi reo lên :

- Chị Ngọc ơi ! Con cá này nhỏ xíu mà nhanh ghê nhỉ, em không thể nào chụp được.

Ngọc cười đưa cho cô bé cái vợt :

- Thích thì lấy cái này mà vớt, nhưng đừng vớt bọn cá nhỏ đấy, nó dễ chết lắm. Vớt những con cá to kia kia.

Chợt một bàn tay nắm lấy cái vợt trong tay Duy Anh

- Đưa mình vớt cho.

Duy Anh đỏ mặt đưa cái vợt cho Phương lúc này đã đứng ngay đằng sau lưng cô bé. Không hiểu sao cứ thấy cậu là cô bé đỏ mặt. Và cô ngoan ngoãn gọi Phương với Ngọc là anh chị dù cô chỉ ít hơn Ngọc vài tháng.

Ngọc đưa mắt nhìn Phương với vẻ khiêu khích :

- Giỏi thì đi bắt cá trong ao trong hồ chứ việc gì phải bắt cả ở cái bể tí tẹo này. Hay chưa kiếm ra cái vợt nào đủ to.

- Không phải thách - Phương cũng không vừa - Cậu cứ đi kiểm tra xem nó

có thật hay không, nếu cậu thích thì tớ sẽ bắt ngay lên cho.

Duy Anh đưa mắt ngơ ngác nhìn hai người. Thằng Việt ghé vào tai cô bé nói :

- Chị không biết chứ ở dưới hồ kia mọi người bảo có một con cá to lắm. Rồi sẽ có ngày bọn em sẽ bắt bằng được con cá đó cho mà xem. Chị Ngọc bảo ai mà bắt được con cá đó thì chị ấy sẽ thưởng cho.

- To bằng chừng nào - Duy Anh tò mò hỏi

- Phải bằng ngôi nhà này này - Thằng Việt làm ra vẻ quan trọng.

- Đồ ngốc, cái hồ nhỏ như thế thì làm sao có con cá to bằng ngôi nhà được - Có tiếng thằng Kiên góp lời. - Với cả đã ai thấy nó đâu, chị Ngọc nhỉ.

- Nhưng bố bảo con cá ấy rất to, có lần bố đã nhìn thấy rồi - Thằng Việt cố cãi - Đúng không chị Ngọc?

Ngọc im lặng một chút rồi trả lời một cách thản nhiên :

- Tao cũng không biết. Mọi người bảo đúng là dưới đáy hồ có một con cá to, còn to bằng chừng nào thì tao không biết. Tao cũng chưa thấy nó bao giờ, mà nói cho cùng thì có thể bố mày nhìn thấy một cái cây gỗ mục chìm dưới hồ lại cho là cá thì sao.

- Thế sao chị bảo chị sẽ thưởng cho ai bắt được con cá đó bất cứ cái gì mà người đó muốn cơ mà.

- Thì tao cứ nói thế - Ngọc cười to một cách khoái chí - Khi nào bắt được con cá đó rồi hăng hay. Mà tao nói cho chúng mày biết, tối đừng có ra gần hồ, con cá nó kéo chân xuống thì hết đường lên đấy.

- Nó có giỏi thì thò đầu lên xem - Thằng Kiên ra vẻ bất cần - Em sẽ tóm cổ ngay cho nó biết tay.

Duy Anh chợt kêu oái một tiếng. Mọi người giật mình quay lại. Thì ra trong lúc mọi người cãi nhau, cô bé đã thử vớt một con cá ở giữa bể. Chẳng hiểu cô bé loay hoay thế nào mà ngã nhào xuống, ướt hết cả quần áo. Bọn trẻ con cười sằng sặc khi thấy mấy cây bèo bám hết vào quần áo cô bé. Nhưng Phương không cười. Cậu đưa tay kéo Duy Anh lên rồi gỡ những cánh bèo ra khỏi người cô bé, ân cần hỏi :

- Cậu có sao không. Đã bảo để mình vớt cho mà lại.

Mặt Duy Anh đỏ bừng lên, cô bé lúng túng đáp :

- Em không sao đâu.

Ngọc khó chịu nhìn những cánh bèo bị Phương vớt bừa lên bờ, nhưng cô không nói gì, chỉ lẳng lặng nhặt rồi thả xuống bể. Duy Anh cũng nhìn thấy, cô bé hoảng hốt vội cúi xuống nhặt cùng với Ngọc nhưng Phương đã kéo tay cô dậy

- Nhặt cái gì, có mau đi tắm không bèo bám vào người chết ngứa bây giờ.

Duy Anh đành đi theo Phương đi về nhà, cô bé không dám nói thêm một câu gì nữa. Ngọc lăm lăm nhặt hết những cánh bèo thả trở lại bể, cô đau xót nhìn

những cành rong bị Duy Anh ngã phải đã nát bấy. Không biết đàn cá con sẽ trốn vào đâu bây giờ. Có lẽ chiều nay cô phải đi sang cái hồ bên cạnh vớt thêm rong về mới được. Cái giống cá rất đặc biệt, hễ có cá con ssinh ra là chúng ăn thịt ngay, đặc biệt là cá kiểem. Một đàn cá chừng vài trăm con, nhưng lớn lên chỉ còn khoảng hai chục con. Chỉ có những con nào khoẻ mạnh và chui lủi giỏi thì mới có thể sống sót. Chính vì thế cô phải thả rong vào để lủ cá con có chỗ mà trốn.

Thằng Kiên nầy giờ cùng nhứt bèo trở lại với Ngọc chọt nói :

- Chị Ngọc ơi, chiều nay em với chị sang khu hồ bên trại cá vớt rong mới về thả lại nhé. Chỗ rong này nát hết cả rồi.

Ngọc ừ một tiếng rồi như chọt nhớ ra vội nói :

- Thôi để chiều mai, chiều nay tao phải đi tập trung nhận lớp rồi.

Sáng hôm sau, trong bể cá nhà Ngọc không hiểu ai đã vớt hết những cây rong nát ra và thay vào đó những cây rong mới rất đẹp. Ngọc thắc mắc rất nhiều nhưng rồi cô cũng chẳng bận tâm được lâu. Có rong mới, bọn cá con không bị săn đuổi nên lớn nhanh như thổi. Ngọc bắt mấy đôi cho Duy Anh thả vào bể kính trong nhà. Cô cẩn thận dặn cô bé :

- Em nhớ thả mấy cây rong vào trong bể vừa đẹp vừa có chỗ cho cá con nó ngủ.

Duy Anh nói ngay :

- Hôm trước anh Tuấn đã cho em mấy cây rong rồi.

Cần phải nói thêm rằng Tuấn chính là cái tên mà Duy Anh đặt cho Phương. Hôm đầu tiên khi nghe bọn trẻ giới thiệu tên, cô bé cho rằng có hai người tên là Phương dễ gọi nhầm. Cho nên cô bé cho rằng gọi Phương là Tuấn, vì tên đầy đủ của Phương là Trần Tuấn Phương, còn thằng Phương em cái Hằng thì vẫn gọi là Phương.

Bọn trẻ thấy hay hay thì đồng ý ngay, trừ Ngọc. Cuối cùng ai thích gọi gì thì gọi, Phương không có ý kiến gì hết. Nói chung Phương không có và cũng không thể đưa ra ý kiến phản đối.

Vào đầu năm học mới tuy không còn được nghỉ hè nhưng Ngọc vẫn không cảm thấy buồn chán lắm. Cô đang rất sung sướng vì sau hôm đi tập trung về thì Phương bị ốm mất mấy ngày - ông bà Hiên nói nó bị cảm nắng. Bọn trẻ con lũ lượt kéo nhau sang thăm, riêng Ngọc tuy cùng sang nhưng cô có suy nghĩ khác hẳn. Cô không phải sang an ủi mà chỉ tìm cách để xỏ xiên Phương chơi. Lợi dụng lúc bọn trẻ con không để ý, cô ghé tai Phương thì thào mấy câu : "Đáng đời quân gian ác". Phương chắc đang sốt cao không nghe rõ nên chỉ gượng cười nói khe khẽ "Tớ không sao đâu. Cảm ơn"

Những điều không thật

Chương 8

Tháng 6 năm 2002, sinh viên trường Đại học KTQD nô nức làm luận văn tốt nghiệp. Thật vinh dự cho tôi khi được đi tặng hoa cho tới hai cô gái. Duy Anh tỏ ra rất hạnh phúc khi nhận bó hoa hồng từ tay tôi. Đây có lẽ là sự thắng lợi lớn nhất của cô em gái tôi, vì rằng bây giờ tôi khá thân với Duy Anh. Tất nhiên tôi đã quen khá nhiều cô gái có nhiều mặt không kém hơn Duy Anh, nhưng có lẽ cái bí mật mà tôi không bao giờ khám phá nổi đó đã kéo chúng tôi lại gần nhau. Cả người cô bé tràn ngập trong hoa, tôi có thể thấy những đôi mắt ghen tỵ của những chàng trai cùng lớp nhìn tôi khi chúng tôi cùng bước ra khỏi giảng đường D102. Điểm số không phải là điều quan trọng lắm, mà chắc chắn với những gì Duy Anh đã trình bày, cô ấy có thể sẽ được điểm 10. Mà dù không được 10 điểm đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn cảm thấy những niềm vui tràn ngập tâm hồn. Thế là họ đã kết thúc những năm tháng nhọc nhằn học tập.

Các cô gái kéo nhau đi chụp ảnh. Những tà áo dài bay thấp thoáng trông đẹp như những đám mây. Khi một cậu bạn hỏi thăm Hiền, cô em họ tôi làm luận văn đến đâu rồi, nó đã trả lời : " Tớ đã may xong áo dài rồi". Không phải là đúng lắm khi nó đã trả lời thế nhưng quả thật là không thể tưởng tượng nổi nếu các cô gái mặc trang phục khác để làm những công việc quan trọng. Đây vốn là một trang phục truyền thống của người con gái Việt Nam mà.

Ngọc chợt xuất hiện làm tôi giật mình. Cô ta mặc một chiếc áo dài hai lớp màu da cam, đi một mình, không có một bó hoa nào trên tay cả, điều mà tôi chưa thấy ở một sinh viên nào nhưng không có gì là khó hiểu với cái tính cách khó chịu của Ngọc như thế. Và dĩ nhiên, khuôn mặt cô ta vẫn ngẩng cao kiêu hãnh tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cô ta đi vòng qua tôi, mắt như không nhìn thấy. Tôi giật mình. Chết thật, cô ta đang đi về phía Duy Anh đang chụp ảnh. Họ gặp nhau thì chuyện gì sẽ xảy ra, có trời mới biết, tuy nhiên với cá tính của mình chắc chắn cô ta sẽ không mang lại điều gì tốt đẹp đâu. Tôi vừa định chạy theo ra thì có một cánh tay níu lấy tôi. Tôi giật mình quay lại. Một cô bé trông quen quen, chắc là một cô bạn của Hiền và Duy Anh. Cô bé đưa cho tôi một bó hoa, nói :

- Anh ơi, vừa nãy có điện hoa cho Duy Anh, nhưng bạn ấy đi đâu rồi nên em nhận hộ. Anh đưa cho Duy Anh hộ em.

Tôi nóng nảy gần như giật lấy bó hoa rồi chạy vội ra chỗ Duy Anh. Điều tôi không mong muốn cuối cùng đã xảy ra. Ngọc và Duy Anh đang đứng đối mặt. Tôi chạy vội lại gần. Nhưng hoá ra thái độ của cô ta khá hoà hoãn.

Ngọc chỉ mỉm cười nhìn Duy Anh :

- Bảo vệ tốt chứ. Nhiều hoa quá nhỉ.

Khuôn mặt Duy Anh tái nhợt, cô bé lí nhí đáp :

- Vâng, cũng ổn ạ.

Ngọc không nói thêm câu nào quay người định bỏ đi. Tôi cảm thấy hòn đá trong ngực mình như được nhắc ra. Nhưng mặt cô ta bỗng đỏ bừng lên. Cô ta nhìn chăm chăm vào bó hoa trên tay tôi rồi đưa tay định giật lấy. Nhưng Duy Anh đã nhanh hơn, đưa tay nắm lấy bó hoa trên tay tôi. Khuôn mặt cô bé đang tái nhợt bỗng ửng hồng. Rồi cô bé đưa cặp mắt long lanh nhìn Ngọc. Ngọc tránh tia mắt của Duy Anh, cau có quay lại nhìn tôi :

- Bó hoa ở đâu ra?

Duy Anh cũng nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt dò hỏi. Tôi hơi ngạc nhiên đáp :

- Có người gửi điện hoa cho Duy Anh.

- Chắc gì là của nó - Ngọc vẫn cau có nói.

- Nhưng đây là cầm chướng - Duy Anh ôm chặt lấy bó hoa đáp - Bây giờ kiếm được loại hoa này rất khó đấy. Và lại anh ấy đã hứa thì sẽ làm mà. Ngọc mím chặt môi nhìn Duy Anh rồi quay ngoắt người bỏ đi, không còn thái độ kiêu hãnh như vừa rồi. Hiền ngơ ngác nhìn không hiểu gì cả. Nhưng tôi có thể lờ mờ hiểu ra ai là người đã gửi điện hoa đến và điều gì đã khiến Ngọc phải khổ sở như vậy. Duy Anh đột nhiên quay lại nói với tôi và Hiền :

- Anh và Hiền cứ ở lại nhé. Em phải về trước có việc đây.

Rồi cô bé tay vẫn ôm chặt bó cầm chướng, quay người bỏ đi theo hướng mà Ngọc vừa mới đi. Hiền ơ lên một tiếng kinh ngạc. Nó nhìn tôi như muốn chờ đợi một câu giải thích. Tôi không nói gì, lẳng lặng lại ngồi trên cái bục tròn ở giữa sân ra vẻ là mình không có gì liên quan. Hiền hình như cũng tin như vậy nên lại chạy ra chụp ảnh tiếp với mấy cô bạn. Ngồi một mình, tôi chợt suy nghĩ về Ngọc, Duy Anh và Phương, hay còn gọi là Tuấn. Giữa họ có chuyện gì vậy, tại sao bây giờ tôi lại muốn biết thế. Dường như tôi chẳng biết một cái gì hết, những điều tôi biết với những điều không biết cứ quện lại với nhau thành một làn sương mờ ảo huyền bí. Tôi như lạc vào một mê cung, tìm mãi vẫn chưa thấy đâu là đường đúng. Chợt một ai đó bỗng chạm nhẹ lấy tay tôi. Tôi quay ngoắt lại. Đó là một cô gái mặc áo dài, tay ôm một bó hồng. Đó là một bó hoa rất đẹp, khoảng chục bông hồng nhưng đỏ rực nằm xen lẫn với những cành lưu ly trắng muốt. Bó hồng được gói sơ sài chỉ trong một tờ giấy bóng kính mờ, theo kiểu phương Tây, tuy đơn giản nhưng rất đẹp và lại sang trọng. Cô ta chớp chớp mắt rồi nhìn tôi nói :

- Anh làm ơn cho em hỏi, cô gái mặc áo da cam lúc nãy nói chuyện với anh đâu rồi ạ .

Tôi ngó người ra mắt một chút rồi mới sực nghĩ ra là cô bé muốn nói đến Ngọc :

- Cô ấy, à cô ấy đi về mất rồi.
 Cô gái tỏ vẻ không tin, nhìn quanh quẩn một hồi rồi quay lại hỏi tôi:
 - Anh quen với cô gái đó ă?
 Tôi đáp một cách lửng lơ nước đôi, để nếu cần thì có thể từ chối :
 - Kể ra thì hơi quen một chút.
 Cô gái mừng rỡ trao bó hoa cho tôi :
 - Vậy nhờ anh trao lại bó hoa này cho cô ấy hộ em có được không?
 Tôi ngạc nhiên nhìn cô gái :
 - Hoa này của ai vậy ?
 - Em cũng chẳng biết nữa. Có một cậu nhờ em trao lại bó hoa này cho cô gái mặc áo dài màu da cam vừa nãy đứng ở đây chứ em có biết cô ấy là ai đâu.
 Tôi giật mình hỏi dồn dập :
 - Có phải đó là một cậu thanh niên rất đẹp trai, da trắng như con gái, rất cao, đeo kính trắng gọng vuông, đúng không?
 Cô gái hơi đỏ mặt rồi mừng rỡ reo lên :
 - Đúng rồi. Chắc là anh quen họ thật. Thế thì nhờ anh trao lại bó hoa này cho cô gái mặc áo màu da cam hộ em nhé .
 Tôi đưa tay cầm lấy bó hoa, chẳng hiểu nổi có điều gì diễn ra giữa ba con người đó. Có những lúc tôi tưởng chừng như mình đã nắm bắt được một chút về mối quan hệ của họ, nhưng giờ đây dường như câu chuyện đã chuyển sang một hướng khác. Chắc chắn một điều, giữa họ đã xảy ra một mâu thuẫn và điều đó đã khiến cho Duy Anh chuyển nhà vào ký túc xá, còn Ngọc và Phương thì luôn hục hặc với nhau. Và câu chuyện đó có dính tới một con cá kỳ lạ khổng lồ. Con cá đã chết, điều đó dứt khoát có liên quan đến Phương và Ngọc.
 - Anh làm gì mà ngồi thờ người ra thế này? Hoa ở đâu thế này?
 Tiếng của Hiền nheo nhéo bên tai làm tôi giật nảy mình. Nó cầm lấy bó hoa trên tay tôi trầm trồ kinh ngạc. Tôi vội giật lấy bó hoa trên tay Hiền rồi chạy vụt đi. Đúng rồi, tôi phải mang bó hoa này đến cho Ngọc. Hôm nay có thể tôi sẽ làm rõ được chuyện này. Đây chính là lý do chính đáng nhất : đưa hoa đến cho cô ta. Mà cũng lạ thật, cậu ta gửi điện hoa cho Duy Anh nhưng lại đích thân mang hoa đến cho Ngọc, nhưng cuối cùng không gặp mặt mà lại nhờ người khác đưa hộ. Dù sao cũng phải cảm ơn bó hoa của cậu ta đã cho tôi một lý do chính đáng để đến nhà Ngọc.

Những điều không thật

Chương 9

Ánh trắng như dát một luồng sáng bạc lên mặt bể. Ngọc ngồi say sưa ngắm đàn cá kiếm con bỏ nhào vào bóng trắng. Sao bọn chúng ngốc thế, cứ tưởng trắng cũng ăn được. Ngọc cứ ngồi mãi không muốn vào nhà làm gì. Trong nhà có tiếng cười nói ầm ầm, bố mẹ cô và bố mẹ thằng tí đang ngồi nói chuyện, các cụ nói chuyện thì còn xem vô tuyến làm sao được cơ chứ. Chợt cô lắng tai nghe. Dường như có tiếng gì vọng từ ngoài hồ, dường như là tiếng của Duy Anh. Tối nay con bé đi sinh nhật, giờ này mới về, chắc lại bị bọn thằng Kiên, thằng Việt dọa ma đây mà. Cô ngồi im thêm một lúc rồi mới đứng dậy mở cổng đi ra ngoài hồ. Kia, sao xe đạp của Duy Anh lại vút chông chơ bên bờ hồ thế kia. Nhìn đảo đác xung quanh không thấy ai, cô đành dựng chiếc xe lên rồi dắt về nhà Duy Anh. Mở cổng ra cô đã thấy Phương đang ngồi ở đó, còn Duy Anh thì nước mắt đầm đìa. Cô giật mình hỏi :

- Có chuyện gì mà hét toáng lên thế ? Xe đạp thì vút chông chơ ngoài hồ, nếu bọn nó lấy trộm mất thì sao.

Duy Anh không nói được câu nào, cô bé chỉ biết khóc. Bàn tay cô nắm chặt lấy tay Phương, khuôn mặt nhợt nhạt đầm đìa nước mắt. Ngọc quay sang hỏi Phương :

- Có chuyện gì thế ?

- Không hiểu bạn ấy gặp chuyện gì mà tự nhiên như thế - Phương đáp - Lúc nãy mình thấy bạn ấy đứng ở ngoài hồ, mình đưa bạn ấy vào nhà nhưng bạn ấy cứ khóc như thế chẳng nói năng gì cả.

Rồi Phương chợt nói :

- à mà không, lúc nãy bạn ấy cứ nói cái gì mà con cá, con cá .. chẳng hiểu tại sao ...

Ngọc quay sang gặng hỏi Duy Anh :

- Em làm sao thế, em nhìn thấy cái gì à, hay đứa nào trêu em?

Duy Anh vẫn khóc và không chịu nói gì. Ngọc nhìn Phương rồi nhún vai bất lực. Cô chịu không thể đỡ cho Duy Anh nín khóc được. Cuối cùng cô không biết làm thế nào đành ngồi bên cạnh giường nhìn Duy Anh nằm khóc một cách bất lực. Cô và Phương cứ ngồi thế cho đến khi mẹ cô gọi cô về. Mặc dù cô định ở lại nhưng Phương đã ra dấu bảo cô cứ về trước, cậu sẽ định liệu sau.

Sáng hôm sau, đợi mẹ đi làm xong là Ngọc chạy ngay sang nhà Duy Anh. Cô tò mò muốn biết có chuyện gì đã xảy ra. Lúc cô sang đến nơi thì Phương đã ở đó từ lúc nào, cậu ta đang đứng cho bày cá kiếm nhỏ trong cái bể kính giữa nhà ăn. Khi cậu ta quay lại thì cô thấy cậu ta vẫn mặc nguyên bộ quần áo hôm qua, hai mắt đỏ quạch như mất ngủ cả đêm. Thấy cô, Phương lại ra dấu im lặng. Cậu nói khẽ :

- Khẽ thôi cho Duy Anh còn ngủ. Bạn ấy đã khóc cả đêm rồi.

Rồi cậu ta không nói gì hơn mà quay ra cho đàn cá ăn tiếp bất chấp cái nhìn đầy nghi hoặc của Ngọc. Ngọc cũng rất cứng đầu, cô cũng không thèm căn vặn gì thêm mà lại ghé ngồi, lơ đãng nhìn đàn cá tranh nhau đớp từng mảnh thức ăn khô mà Phương thả vào. Hồi lâu trí tò mò đã thắng, cô ta không nhịn được nữa đành hỏi :

- Hôm qua cậu bảo con bé nói cái gì mà con cá nghĩa là như thế nào. Có phải nó đã nhìn thấy con cá mà người ta vẫn đồn là nằm ở dưới hồ không.

Phương lúc đó mới ngừng tay quay lại. Cậu trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

- Cũng chẳng hiểu nổi. Nếu là thật thì tại sao mình ở đây bao nhiêu năm mà không thấy, thế mà Duy Anh mới đến ở đây một thời gian lại thấy ngay là sao. Còn nếu không thật thì Duy Anh đã nhìn thấy cái gì mà lại khiếp sợ đến như vậy. Tuy nhiên tớ cũng không tin là có con cá đó thật. Chắc tại cậu ấy nghe bọn trẻ con nói nhiều rồi tưởng tượng ra như vậy thôi.

Ngọc có vẻ đồng tình nhưng cô không nói ra. Như một cuộc cạnh tranh ngầm giữa hai người, hễ ai nói câu gì là người kia lập tức bác bỏ ngay, vì vậy nếu cô đồng ý với ý kiến của Phương khác nào cô chịu thua cậu ta.

Chợt Phương phải tay rồi đứng thẳng dậy :

- Thôi Ngọc ngồi đây trông Duy Anh nhớ, tớ phải đi nộp đơn xin nghỉ học cho bạn ấy. Nếu bạn ấy thức dậy thì cháo tớ đã nấu sẵn ở trong nhà ấy, cậu lấy ra cho bạn ấy ăn.

Ngọc không nói gì, nhưng trong lòng cô cuộn lên một vẻ ghen tuông. Cái gì mà cháo cơ chứ, chỉ có khiếp sợ một chút thôi mà làm như ốm sắp chết đến nơi rồi. Mà chẳng qua đó là Duy Anh mới thế, chứ nếu là cô thì sao, có khi nó lại mở tiệc ăn mừng ấy chứ. Nhưng rồi cô cũng hậm hực ngồi lại, bực mình là bực mình thằng Phương, chứ Duy Anh như thế cô cũng thấy lo. Dù sao con bé cũng ở một mình không có người lớn ở cạnh lo lắng cho. Ngồi một mình trong lúc chờ Duy Anh tỉnh lại, Ngọc mơ hồ nhớ lại những lời mà Phương nói vừa nãy. Câu chuyện về con cá khổng lồ cô đã được nghe từ lâu lắm rồi, không chỉ một người nói. Nhưng dường như chưa ai trông thấy nó thực sự cả. Họ chỉ nhìn thấy một cái bóng mơ hồ rồi gán cho nó tất cả những cái gì mà họ thấy là kì lạ nhất : to nhất, đẹp nhất, kỳ bí nhất, thông minh nhất. Nhưng giờ đây, có thể Duy Anh đã thấy nó, hoặc giả cô bé đã thấy một thằng trộm cá ban đêm lặn xuống hồ, nhưng dường như nó đã là một cái có thật.

* * * * *

Một ai đó đã nói rằng : Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra. Huống hồ đây không phải là một cái kim mà lại là một con cá khổng lồ. Thế rồi câu chuyện về con cá khổng lồ nằm dưới cái hồ trước mặt không còn là một bí ẩn nữa. Không chỉ một lần, con cá nổi lên trước mặt mọi người. Nó nổi lên

hầu như hàng đêm. Không chỉ thế, có lần nó còn nổi lên vào ban ngày nữa. Nhưng nó chỉ có hai người thấy nó: Duy Anh và Phuong. Còn lại thì mọi người chỉ được nghe kể lại. Hơn thế, nó rất khôn ngoan ở chỗ chỉ nổi lên những lúc hai người kia có một mình. Một điểm kỳ lạ là nó dường như có một mối căm thù đối với Phuong, mỗi lần Phuong đi qua hồ một mình là nó đều té nước lên làm cậu ta ướt hết. Trong khi đó thì Duy Anh lại nói là con cá đó rất hiền, toàn bơi theo xe cô ta khi cô ta đi học qua hồ. Mọi người cứ bán tin bán nghi không hiểu vì sao. Họ quyết định một ngày nào đó phải tát cạn cái hồ để xem con cá đó là có thật hay không nhưng cái hồ thì quá to, trời thì đang mùa đông, rét buốt, chỉ còn cách đợi xuân sang thì sẽ quyết định. Đột ngột một buổi tối, những người lớn đang ngồi uống chè ở nhà Ngọc thì chợt nghe thấy tiếng reo hò của lũ trẻ con. Rồi thằng Tít chạy vào, thở hổn hển :

- Bọn cháu bắt được con cá dưới hồ rồi.

Rồi nó chạy vụt ra ngoài. Mấy người lớn không hiểu chuyện gì, định kéo nó lại hỏi thì nó đã chạy mất. Họ vội chạy ra. Quang cảnh lúc đó làm họ vô cùng kinh ngạc. Ngọc và lũ trẻ con tay lăm lăm mấy cái gậy, đứng cạnh một con cá khổng lồ đang nằm ở trong ngõ nhà bà Hiên. Chiều dài con cá phải đến gần hai mét. Nó hình như chưa chết hẳn, cái mang vẫn hơi phập phồng. Cái mình trắng toát lốm đốm những vết máu như bị gậy vụt vào. Những cái vây to bằng cái vung nồi bê bê đất chứng tỏ nó đã bị lặn khá lâu ở dưới đất. Bà Hiên đang đứng cạnh lũ trẻ. Thấy mọi người đến, bà liền phân trần :

- Tôi có biết gì đâu. Tôi đang định đi ngủ thì nghe ưỳnh một tiếng, chạy ra thì thấy lỗ nhỏ một lũ trẻ con. Chúng nó đang cầm gậy vụt tới tấp vào con cá này. Thế mà nó còn nhảy mấy lần làm tôi sợ chết khiếp, nó mà rơi phải ai thì người đó nát bét.

Đêm hôm ấy hầu như không ai ngủ được. Mọi người tất bật xẻ thịt con cá chia cho mỗi nhà một ít. Tiếng cười nói râm ran suốt đêm. Lũ trẻ con líu ríu chạy xung quanh, gọi nhau ỷ ới. Hồi lâu bố Ngọc mới hỏi :

- Thế làm sao mà chúng mày bắt được nó ?

Bọn trẻ con ngơ ngác. Nguyên bọn chúng cũng chẳng hiểu làm thế nào mà bắt được. Chúng chỉ nghe Ngọc dặn đứng chờ ở trong ngõ nhà Phuong, thế rồi khi con cá nhảy vào thì đóng chặt cửa lại bắt lấy. Thế thôi, chứ không hiểu tại sao mà con cá lại nhảy lên vào ngõ nhà Phuong. Thật ra chúng đã quen tính Ngọc, hễ cô ta nói gì là ngoan ngoãn nghe theo, không bao giờ thắc mắc, mà thắc mắc chỉ tỏ bị cô ta mắng cho rồi cũng có biết thêm gì đâu. Tuấn Anh lớn nhất bọn mà rốt cuộc cũng chẳng biết gì hơn. Một lúc sau thấy Ngọc, mọi người hỏi thì nó chỉ trả lời một cách tỉnh bơ

- Con cá được đấy chứ. Nhưng con sợ nó lòi con theo xuống hồ nên mới

dẫn bọn nó đứng cạnh. Thế thôi chứ có gì đâu.

Thế là mọi người không thắc mắc gì thêm. Chợt cô Nga nói :

- A thế Duy Anh đâu rồi ? Cũng mang sang cho nó một ít chứ.

Ngọc liền trả lời :

- Cháu đã bảo nó nhất thế rồi không nên ra, thế mà nó không nghe. Lúc nhìn thấy con cá nó sợ chết khiếp, Phương phải đưa nó về nhà rồi. Tốt nhất là cô cứ đưa đây để cháu mang sang cho.

Ngọc đón lấy cái đĩa cá trên tay cô Nga rồi thùng thảng đi sang nhà Duy Anh. Kể ra cô cũng hơi hối hận. Lúc đầu cô chỉ muốn làm cho Duy Anh thật khổ sở, thế nhưng vừa nãy thấy khuôn mặt tái nhợt của con bé, cô lại thấy mình thật độc ác. Dù sao con bé cũng chỉ sống có một mình, không có bố mẹ bên cạnh, cũng thật đáng thương. Ngọc hơi chần chừ một chút rồi mới đẩy cửa bước vào nhà Duy Anh. Trong nhà có tiếng khóc thút thít, rồi cô thấy con bé đang ngồi gục mặt trên ghế, còn Phương đang bồi rồi ngồi bên cạnh. Thấy Ngọc vào, đôi mắt cậu ta ánh lên vẻ giận dữ, rồi cậu ta quay sang nhìn Duy Anh. Ngọc cảm thấy ngượng ngịu, cô đặt đĩa cá lên bàn rồi định quay người bước đi. Nhưng Duy Anh đã ngừng mặt lên, con bé hất đĩa cá xuống đất nói :

- Chị còn sang đây làm gì nữa. Chị hả hê lắm hả. Tôi đã van xin chị nhưng sao chị vẫn cố tình làm thế. Chị ác lắm.

Mặt Ngọc chợt đanh lại trong một thoáng rồi cô ta cười nhẹ nói :

- Chị chẳng hiểu em nói gì cả. Chị có làm gì em đâu, sao em lại bảo chị ác. Duy Anh ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn Ngọc :

- Chị biết con cá đó là bạn của tôi mà.

Ngọc trợn mắt nhìn Duy Anh :

- Em điên à. Ai lại bảo nó là bạn cơ chứ. Hơn nữa nó sống ở hồ hoang chứ có phải hồ nhà em đâu mà em lại bảo là của em.

- Chị ... chị.. - Duy Anh ấp úng rồi lại oà khóc. Cô bé vừa khóc vừa lúng búng - Nó ngày nào cũng đi theo xe tôi, nó là bạn của tôi, thế mà chị ... chị lại bắt nó.

- Đúng thế, chị có để phần cho em một đĩa đây này, sao em lại làm đổ thế kia, thật là phí phạm. - Ngọc cười cười nói. - Cái đĩa thì chị không tiếc, ra chợ mua thì được ngay, nhưng con cá to thế thì bao lâu nay mới bắt được một con đấy.

Phương dường như không chịu nổi. Cậu nạt Ngọc một tiếng :

- Thôi đủ rồi đấy.

- Này, quên tôi chưa cảm ơn cậu đó. Nhờ có cậu đưa Duy Anh đi qua đó thì tôi mới bắt được nó đấy. - Ngọc lại nói với giọng tỉnh bơ

Duy Anh hết nhìn Ngọc lại quay sang nhìn Phương. Cô ta run lên :

- Thế ra vì thế mà chị bảo tôi đi mua thuốc, lại còn bảo anh Tuấn đi cùng nữa. Thế anh ấy có biết gì không hay là cũng bị chị lừa.

Mặt Ngọc nhơn nhơn :

- Đương nhiên, nếu không tự nhiên cậu ta lại giữ cô lại đó mà nói chuyện làm gì. Mà cô đừng nói khó nghe như thế. Làm sao mà tôi lại lừa nổi cậu ta được cơ chứ.

Duy Anh dăm dăm nhìn Phương. Cậu không dám nhìn cô bé, đành đứng lên rồi đi chậm chậm ra cửa. Duy Anh chợt hiểu, như vậy là Phương cũng có liên quan đến chuyện này. Cô không biết làm thế nào liền oà lên khóc. Ngọc nhìn Duy Anh một lúc rồi mới nói :

- Khóc vừa thôi. Cô bảo đó là bạn cô, cô đau xót lắm. Thế lúc cô đẩy con mèo nhà tôi xuống hồ thì tôi không biết đau xót ư.

Duy Anh chợt nín bật, rồi cô bé tái mặt ấp úng :

- Sao chị lại biết. Hôm đó em đi qua hồ, tại con mèo nhà chị nhảy lên người em, em sợ quá đẩy nó ra, không ngờ nó rơi xuống hồ. Em không cố ý.

- Không cố ý, thế sao lúc đó cô không đuổi con "bạn" cô đi để con mèo nhà tôi tự bơi lên. Sao cô lại để mặc nó bị con cá kia ăn thịt mất. - Ngọc gần giọng nói tiếp.

- Không phải thế đâu - Duy Anh cúi gầm mặt xuống - Chắc là ai kẻ nhảm cho chị rồi.

- Nhảm thế nào được, chính thằng Việt nói cho tôi biết. Nó định lấy đá ném đuổi con cá đi sao cô lại giữ tay nó lại.

- Em sợ.... - Duy Anh vẫn ấp úng.

- Hừ, cô sợ nó ném trúng con "bạn" cô nên cô giữ tay thằng Việt lại để nó không cứu được con mèo của tôi chứ gì. Cô chỉ biết đến mình thôi chứ có nghĩ đến ai đâu.

Duy Anh lại oà khóc :

- Em không hề cố ý. Em sợ mèo thật mà.

Ngọc quay ngoắt người đi ra khỏi nhà Duy Anh, cố dẫu đôi mắt bắt đầu đỏ lên. Trong nhà, Duy Anh vẫn tẩm tức khóc. Trong lúc đó tiếng ồn ào bên nhà Phương vẫn vọng lại, vui vẻ, náo nhiệt. Tết chưa hết mà xuân đã muốn qua rồi.

Những điều không thật

Chương 10

Ra mở cửa cho tôi là Ngọc. Lúc bấy giờ cô ta đã thay bộ áo dài màu da cam

ra và mặc một bộ đồ màu xanh dịu mát. Khuôn mặt cô ta có vẻ mỗi mệ, chán nản và xen chút gì đó buồn rầu u ám. Lúc này đây, không hiểu sao tôi không thấy cô ta đáng ghét nữa mà lại có phần tội nghiệp.

Cô ta nhìn tôi một lúc rồi nói

- Anh đến đây làm gì ?

Tôi lúng búng một lúc rồi đưa bó hoa cho cô ta. Cô ta chợt phá lên cười :

- Sao, anh lại đến để chúc mừng tôi à. Cảm ơn và hân hạnh quá.

- Không, có người nhờ anh gửi cho em. Anh đoán đây là Phương. - Tôi vội nói

Có tiếng nói từ sau lưng tôi làm tôi giật nảy mình :

- Muốn gì thì cũng phải mời khách vào nhà đi chứ. Mà cũng không phải đoán. Hoa của tôi mua đây.

Tôi giật mình quay lại thấy Phương ở ngay sau lưng mình, vẫn ngồi trên chiếc xe đạp gióng ngang. Ngọc đưa cặp mắt khiêu khích nhìn Phương rồi mở rộng cánh cổng, không nói thêm một câu nào nữa, quay ngoắt người đi thẳng vào trong nhà. Tôi hơi hơi quẽ liền đưa bó hoa cho Phương, nói:

- Vây anh đi về trước nhé. Hoa em tự cầm vào nhà hộ anh.

Phương liền nói :

- Anh cứ vào đây. Hôm nay em cũng muốn làm rõ một thể và nhờ anh phân xử giúp.

Nói xong cậu ta đi thẳng vào trong. Tôi liền dắt xe đi vội theo. Bất chợt có tiếng xe máy rồi một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh tôi. Cô gái ngồi trên chiếc xe gỡ khăn bịt mặt ra, và tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy đây chính là Duy Anh. Cô nhướn miêng cười với tôi rồi cũng đi thẳng vào trong nhà. Tôi vội vàng dựng xe rồi cũng vào liền theo sau. Trong nhà không thấy Ngọc đâu, chỉ thấy Phương đang ngồi trên ghế. Máy cái cửa sổ đã được ai đó mở toang ra, ánh sáng ủa vào khắp căn nhà. Thấy tôi và Duy Anh bước vào, Phương liền gọi to :

- Ngọc, ra đây.

Có tiếng Ngọc vang ra :

- Ai mời khách thì cứ việc mà tiếp, tôi không rảnh.

Phương xăm xăm đứng dậy, đi thẳng vào nhà trong. Có tiếng léo nhéo rồi Phương túm tay Ngọc lôi ra ngoài nhà. Thấy tôi và Duy Anh, Ngọc liền giật tay ra khỏi tay Phương rồi ngồi phịch xuống ghế. Tôi liền đưa bó hoa cho cô :

- Đây là hoa của em. Lúc em về rồi thì có người nhờ anh gửi cho em.

- Đó là hoa của tôi - Phương nói luôn - Lúc tôi đến thấy cô đang nói chuyện với mọi người nên tôi nhờ người ta mang lại.

ánh mắt Ngọc chợt hiện lên một vẻ châm chọc :

- Có phải lúc đó tôi đang đứng cạnh nó nên cậu không muốn ra, đúng không.

- Nhưng sao lại là hoa hồng đỏ. Chắc anh nhớ nhầm hay sao ấy. Em nhớ hồi đó chị Ngọc bảo chị ấy thích hoa hồng vàng cơ mà - Duy Anh liền nói xen vào, tay cô vẫn ôm khư khư bó cẩm chương màu trắng.

- Màu đỏ hay vàng mà chả thế - Phương nói với vẻ khó chịu.

- Hay nhỉ, chị thấy chưa, anh ấy bảo đôi với chị đỏ hay vàng thì cũng như thế.

Giọng Duy Anh vang lên, vẫn cái giọng nhẹ nhàng mà sao khó nghe đến vậy. Lần đầu tiên tôi thấy vẻ này của cô, không phải là vẻ dịu dàng mọi khi mà có phần độc ác. Tôi bất giác cảm thấy hơi thất vọng và có phần tội nghiệp cho Ngọc. Chợt Ngọc đứng phắt dậy, quăng bó hoa lên bàn :

- Đúng thế, tôi chỉ thích hoa hồng vàng, còn hoa này tôi không cần. Coi như cô thắng rồi, Duy Anh.

Ngọc đi thẳng vào trong nhà. Một lát sau, cô đi ra, tay cầm một cái lọ. Trong lọ có hai viên đá màu đỏ hồ phách, sáng lấp lánh, to hơn quả bóng bàn một chút, có lẽ phải gần bằng quả bóng tennis. Ngọc đặt cái lọ lên bàn trước mặt Duy Anh, dần giọng nói :

- Đây là phần thưởng dành cho cô

Mặt Duy Anh tái xanh. Cô vồ lấy cái lọ, nhìn chăm chăm vào hai viên đá, giọng lắp bắp :

- Đây ... đây là ...

- Đây là hai con mắt của nó - Ngọc lạnh lùng nói tiếp - Tôi thấy đẹp nên đã giữ lại, không ngờ hôm nay cô thắng tôi nên tôi đành đem cho cô. Nói thật, tôi cũng tiếc lắm.

Duy Anh oà lên khóc. Phương nổi giận đứng phắt dậy. Cậu không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Ngọc rồi kéo tay Duy Anh đi ra ngoài. Có tiếng máy xe nổ hối hả rồi tắt cả lại chìm vào yên lặng. Ngọc ngồi lặng im không nói năng gì làm tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào đành ngồi im theo. và giả vờ ngắm mấy cành hoa bông đỏ ngoài sân. Loài hoa này lạ thật, dù người ta có bỏ mặc nó, nó vẫn cứ sống, vẫn cứ ra hoa. Chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng Ngọc :

- Lần trước anh đã hỏi tôi có chuyện gì, nhưng tôi đã không muốn nhắc lại.

Bây giờ tôi muốn kể cho anh nghe, nhưng anh còn hứng thú không ?

Tôi hơi chần chừ một chút rồi mới nói :

- Nếu em muốn nói thì anh sẽ nghe - Tôi vội nói thêm - Thật ra thì anh rất muốn nghe.

- Tôi cũng đoán là thế - Ngọc chợt mỉm cười, không phải nụ cười ngạo nghễ tinh quái hồi trước mà là một nụ cười rất buồn, dường như cô vừa lột cái mặt nạ của mình xuống - Xin lỗi anh, lẽ ra em không nên nói với anh với cái giọng như thế. Em muốn kể cho anh nghe và nhờ anh cho em biết, em có sai hay không.

Ngọc lại ngồi im lặng một hồi lâu rồi mới bắt đầu nói :

- Trước đây xóm em có tất cả 7 gia đình ...

Tôi liền ngắt lời cô ta :

- Chuyện đó thì anh biết rồi. Anh chỉ muốn biết con cá kia là như thế nào thôi. Làm thế nào mà bọn em lại bắt được nó. Và vì sao em và Duy Anh với Phương lại hận nhau như thế.

Ngọc hơi cau mày nhìn tôi :

- Thế nó đã kể cho anh nghe những gì ?

Tôi hơi ngần ngừ một chút rồi kể lại cho Ngọc nghe những gì mà tôi đã biết. Cô ta liền phá lên cười :

- Lúc nào nó cũng ra vẻ tội nghiệp.

Rồi cô ta liền nhìn tôi chăm chú :

- Thôi được, điều đó để anh phán xét. Em chỉ kể lại nguyên xi những chuyện đã xảy ra mà thôi. Nói cho cùng thì cảm nhận của mỗi người là khác nhau, người trong cuộc thường u mê hơn đúng không.

Ngọc như ôn lại những kỷ niệm rồi thông thả kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra cho tôi nghe.

- Trước đây xóm em có tất cả 7 gia đình. Cả xóm có khoảng 10 đứa trẻ con, chơi với nhau rất vui. Bọn em ngày đi học một buổi, còn lại suốt ngày chỉ chạy rong ngoài đường, nói chung là rất nghịch (như người lớn bảo thế). Bọn em thường chẳng mấy khi ở nhà. Nếu có ở nhà thì cũng phải lúi cuội ra chơi hoặc chơi bắn chun mới yên được. Còn những chuyện như học hành thì chẳng đứa nào muốn nhắc đến cả. Nhưng cũng thật kỳ lạ là chẳng đứa nào bị ở lại lớp cả, hơn thế còn toàn được là học sinh khá với giỏi ấy chứ.

Ngọc mơ màng như chìm đắm trong những kỷ niệm cũ. Rồi cô ta đột ngột nói tiếp làm tôi giật mình :

- Năm em lên lớp 6 thì Phương đến. Nhà Phương vốn ở quê, chẳng hiểu sao nó bỗng chuyển lên Hà

Nội sống với ông bà ngoại. Hình như bố nó ở quê lấy vợ kế hay sao ấy, em cũng không biết rõ lắm. Hồi ấy nó thật đáng ghét. Nó luôn luôn làm em phát bực mình, hễ em nói 1 thì nó lại bảo 2, hễ em nói 2 thì nó lại bảo 1, thế thì ai mà chịu nổi cơ chứ. Đến năm em lên lớp 10 thì Duy Anh mới chuyển đến.

Con bé cũng tội nghiệp, bố mẹ bỏ nhau, không muốn ở với ai nên sống một mình. Lúc đầu em cũng thương nó lắm. Nhưng rồi từ khi nó đến bao nhiêu chuyện rắc rối đã xảy ra. Lúc thì nó ngã vào bể cá nhà em. Lúc bọn em đi ăn trộm ổi, bảo nó đứng dưới thì nó kêu âm lên làm bọn em bị chủ nhà chạy đuổi gần chết. Hồi nó thì nó bảo tại kiến đốt làm nó sợ quá. Ở nhà một mình mà chẳng biết làm một cái gì cả, nấu cơm thì cơm khô, luộc rau thì rau đỏ, nói chung nó chẳng biết làm gì ngoài việc học. Kể ra thì nó học giỏi thật, lại rất chăm chỉ. Bài tập của em toàn quảng cho nó làm hộ ấy chứ. Em lười nhất

là làm bài tập mà.

Nếu mọi chuyện cứ thế thì không sao, có lẽ còn rất vui là khác. Nhưng những chuyện rắc rối lại không dừng ở đó. Chẳng hiểu sao từ khi Duy Anh đến thì con cá khổng lồ nằm dưới đáy hồ bỗng nổi lên. Trước đây người lớn vẫn lấy nó ra để dọa bọn trẻ con, nhưng thật ra đã ai thấy nó bao giờ đâu. Thế mà bây giờ đột nhiên nó nổi lên hẳn. Hơn thế nữa, nó còn làm bắn nước vào người đi trên đường nữa chứ. Anh bảo đang mùa đông rét mướt thế này mà bị nước lạnh bắn đầy người thì chịu sao nổi chứ. Lại một điều là nó chỉ nổi lên những khi có một mình Duy Anh hoặc Phương. Cũng chỉ Phương là bị nó tạt nước mà thôi, còn Duy Anh thì dường như nó rất thân thiết chẳng hiểu tại sao.

Tôi trợn mắt lên kinh ngạc. Thật ra tôi đã tận mắt nhìn thấy nhiều con cá lạch lên bờ như cá rô, nhưng một con cá biết bắn nước lên người đi đường thì tôi chưa bao giờ nghe kể cả.

Ngọc cũng thấy được vẻ kinh ngạc của tôi, cô ta liền nói tiếp :

- Có lẽ anh không tin nhưng đó là sự thật. Em cũng sẽ chẳng tin đâu nếu không có một hôm chính mắt em nhìn thấy. Lúc đó em bắt đi đến đầu ngõ, còn Phương thì đi học về, đang đi bên cạnh hồ. Đột ngột em nhìn thấy một cột nước khổng lồ bắn thẳng vào người Phương. Thế rồi một con cá khổng lồ ở dưới hồ nhảy vọt lên khỏi mặt nước. Trông nó đẹp tuyệt vời, mình nó trắng lấp lánh bảy sắc cầu vồng. Hình như nó như một con cá chép hay sao ấy, em còn thấy ở hai bên mép nó có cả hai sợi râu rất dài. Em đứng sững lại không thốt lên nổi lời nào. Rồi em chạy vội ra để nhìn nó cho rõ hơn, nhưng con cá đã rơi xuống hồ rồi lặn mất tăm, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Lúc đó em cứ nhìn đăm đăm xuống mặt hồ, chỉ muốn nó nổi lên thêm một lần nữa để được nhìn cho rõ. Nhưng nó chẳng nổi lên thêm một lần nào nữa cả. Và đó là lần duy nhất em nhìn thấy nó cho đến khi chúng em bắt được nó sau đây 3 tháng (đúng rằm tháng giêng).

- Vậy làm thế nào mà em bắt được nó. Không phải là em câu nó lên chứ.

Ngọc cười to :

- Đương nhiên, làm sao mà câu nổi cái con quái vật ấy chứ. Nó ranh như quỷ, lại chỉ nổi lên lúc có Duy Anh thì làm sao em bắt nổi cơ chứ. Nói chung là phải dùng mẹo.

Đột ngột cô ta nhìn tôi về bí ẩn :

- Chắc con cá đó sống lâu quá nên đã thành tinh đấy.

Tôi tỏ vẻ không tin :

- Làm gì có chuyện đó.

- Thế anh sẽ nói như thế nào về chuyện con cá đó chỉ nổi lên lúc có một mình Duy Anh, rồi nó lại té nước ướt chỉ mình Phương. Phải chăng nó yêu

con bé và ghen với Phương.

Tôi khoát tay :

- Vớ vẩn. Em đọc nhiều truyện kinh dị nên bị nhiễm rồi .
- Thế anh nghĩ em làm thế nào mà bắt được nó ?
- Chắc là em dùng mỗi câu cắm vào một lưỡi câu chùm rồi kéo nó lên bờ chứ gì .

Cô ta cười to lên :

- Anh nghĩ là em đủ sức kéo nó lên bờ à. Không. Em không phải tốn một chút công sức nào, tự nó chui vào lưới của em đấy chứ. - Rồi cô ngồi im như muốn ôn lại kỷ niệm hôm đó - Chiều hôm đó em đã bàn với Phương dùng một kế để dụ nó lên bờ. Chắc anh cũng nghe kể là con cá đó thích nhất là ánh trăng rằm, nó thường nổi lên vào đêm trăng mà. Hơn nữa, nó lại rất ghét Phương, vì chỉ có Phương bị nó tạt nước. Lúc Phương nghe em nói cũng tỏ thái độ như anh, không tin một chút nào cả. Em liền đánh cuộc với cậu ta. Em nói một hồi rồi cậu ta cũng chịu làm theo ý của em. Thế là em sang nhà Duy Anh kêu nó đi mua thuốc đau đầu cho em. Con bé được cái rất ngoan ngoãn, em bảo gì cũng nghe lảng lảng đi luôn. Em giả vờ nín nó lại, bảo Phương đi cùng vì sợ tối. Sau khi hai người đi rồi, em mới gọi bọn trẻ con trong xóm ra, bảo đứng đợi ở trong cổng nhà Phương. Em khép hờ cánh cổng lại rồi nép sẵn ở cạnh bờ rào. Đợi một lúc thì Phương với Duy Anh về. Đang đi đột nhiên Phương nín Duy Anh lại bảo nó thổi cho một hạt bụi ở trong mắt. Thế là mọi việc đã diễn ra theo đúng kế hoạch của em.

Ngọc chợt dừng lại làm tôi hồi hộp vô cùng :

- Sau đó thì sao ?

Ngọc mơ màng như nhớ lại lúc đó :

- Đêm đó trăng sáng lắm. Bóng hai người đó trải dài trên con đường trông như một cặp tình nhân đang hẹn hò. Em nhìn thấy rõ lắm. Dù chính em bày ra màn kịch này mà em cũng phải tưởng họ như đang yêu nhau thật. Đột nhiên mặt nước xao động hẳn lên, rồi một cái bóng khổng lồ lao thẳng về phía hai người. Lúc đó Phương đang đứng quay mặt về phía hồ nên cũng nhìn thấy rõ ràng, cậu ta liền kéo Duy Anh tránh sang một bên. Con cá ngu ngốc lao thẳng vào cánh cổng khép hờ, rơi uỳnh một tiếng. Nhanh như cắt, em liền kéo hai cánh cổng khép chặt lại. Con cá đó cũng khoẻ thật, dù bị bọn trẻ con đánh liên tục vào người mà vẫn nó vẫn có thể nhảy ập vào cánh cổng ầm ầm. Nếu em không giữ chắc thì nó có thể nhảy lại xuống hồ ấy chứ. Mãi một lúc sau không nghe thấy tiếng nó giãy nữa thì em mới kéo cánh cổng ra. Lúc đó, nó còn chưa chết hẳn, mang nó vẫn phập phồng, hai mắt nó mở to nhìn em, vừa như giận dữ vừa như trách móc. Kể ra lúc đó em chỉ muốn thả nó trở lại nhưng không còn kịp nữa, tựa như mũi tên đã bắn khỏi dây cung, muốn thu lại thì cũng không thể nào được. Trong đời em đã làm nhiều việc

đáng hối hận, nhưng đây có lẽ là chuyện mà nếu quay lại được thì em sẽ không bao giờ làm.

Tôi im lặng một chút rồi mới nói :

- Vậy tại sao lúc đó em lại muốn bắt nó đến thế ?

Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Em cũng chẳng hiểu tại sao. Lúc đó em chỉ cho rằng em muốn trả thù, nó đã bắt mất con mèo của em thì em cũng muốn bắt lại nó, thế thôi.

- Vậy từ đầu chuyện này chỉ do con mèo của em bị mất thôi à. Nhưng em có chắc đó là do nó bắt không.

- Sao lại không. Chuyện này chính thằng Việt nhìn thấy. Hôm đó Duy Anh đi học về thì nó gặp con mèo nhà em ở đó. Chẳng hiểu sao nó đẩy con mèo xuống ao. Lúc đó con cá kia nổi lên đuổi theo con mèo. Thằng Việt thấy vậy định ném đá đuổi con cá đi thì Duy Anh ngăn lại. Nên con mèo mới bị nó nuốt chửng mất.

Giọng Ngọc vẫn đều đều tựa như cô ta đang nói về chuyện một cái bút chì bị thằng bé mới tập viết đánh gãy. Tôi cũng chẳng hiểu cô ta có thực sự yêu quý con mèo của cô ta hay không nữa, nhưng có lẽ cô ta theo chủ nghĩa công bằng, mạng trả bằng mạng.

- Lúc đó con mèo đang có bầu, nhưng như vậy cũng tốt, lũ mèo con không đến nỗi phải khổ sở vì mất mẹ. Mà nói cho đến cùng, chưa chắc chết đã khổ hơn là sống đau.

Tôi ngạc nhiên nhìn Ngọc , rồi lại nghĩ đến Duy Anh và Phương. Vậy tất cả những chuyện này chỉ do con mèo của Ngọc Anh bị rơi xuống hồ hay sao. Mà đã chắc gì con mèo bị Duy Anh đẩy xuống ao, có thể là nó rình bắt cá rồi tự rơi xuống. Thế mà vì chuyện đó, tình bạn của lũ trẻ đã tan tác, lòng thù hận giữa ba người bạn đến tận bây giờ vẫn chưa tan. Ngọc Anh hận Duy Anh, hận cô ta đã làm hại con mèo của mình. Duy Anh hận Ngọc, hận cô ta đã bắt con cá của mình. Vậy còn Phương, Phương hận Ngọc vì lẽ gì, phải chăng vì chuyện cô ta đã gây hiểu lầm giữa cậu và Duy Anh. Nhưng nói vậy cũng không phải, vì ngay từ đầu Ngọc đã nói rõ điều đó với Phương rồi cơ mà. Hay là cậu ta hận vì chuyện khác. Không phải, có lẽ cậu ta hận chính cậu ta, vì cậu ta là nguyên nhân gián tiếp đã giúp Ngọc bắt con cá của Duy Anh. Nhưng không phải cậu ta luôn chăm sóc cho Duy Anh hay sao, vì sao cậu ta lại nghe lời Ngọc để hại Duy Anh. Lẽ nào, cậu ta lại Ặ Phải rồi, thế là mọi chuyện đều sáng tỏ. Như vậy chuyện về con mèo chỉ là một giọt nước làm tràn ly, là một nguyên nhân để cho chuyện đó xảy ra. Nếu không có chuyện về con mèo thì chuyện đó sớm muộn gì cũng phải xảy ra thôi. Và đó

cũng là nguyên nhân khiến cho Phương phải khổ sở đến tận bây giờ, xét theo tính cách của cậu ta thì cậu ta không phải là một người yếu hèn đến mức để cho Ngọc luôn châm chọc, chỉ vì nguyên nhân đó thôi.

Ngọc ngồi yên không nói thêm câu nào. Đôi mắt cô ta nhìn xa xăm ra phía ngoài vườn tựa như ở đó có một vật gì quan trọng lắm đang hiện hữu.

Dường như cô ta đang nhớ lại quang cảnh đêm hôm đó, cái đêm mà cô đã trở thành anh hùng trong mắt người lớn nhưng cũng là đêm cô nhận ra mình xấu xa đến tận bao nhiêu. Và điều đó không làm cô khổ sở bằng việc cùng với cô, Phương cũng nhận ra điều đó. Lúc đó, đôi mắt Phương như nhìn thấu suốt cô, tựa như những gì cô nghĩ trong đầu cậu đều biết hết. Còn Duy Anh như lửa trên tay Phương, đôi mắt dầm nước mắt nhìn cô đầy vẻ trách móc căm hận. Đôi mắt đó cứ theo cô suốt, trong bao nhiêu năm nay cô không bao giờ có thể rũ bỏ ánh mắt đó ra khỏi tâm trí mình. Sau đợt đó, Duy Anh chuyển nhà khỏi khu xóm đó, mọi người cho rằng cô bé không thể sống được một mình nên trở về nhà, chỉ có Ngọc và Phương là biết được nguyên nhân thực sự của việc đó. Nhưng chẳng ai trong chúng nói ra điều đó, chúng đều biết đây là một việc đáng xấu hổ mà cả hai chúng nó đều có liên quan, nếu không một ai biết đến là may thì làm sao chúng có thể nói cho ai biết chứ. Nhưng giữa cô và Phương đã có một sự rạn nứt ngầm ngầm, nếu như trước đây Phương không ngừng tìm cách chọc cô thì bây giờ ngược lại, cậu ta luôn tránh né cô, luôn mặc kệ cô. Điều này làm cô muốn phát điên lên. Cô không thể chịu nổi cái cảm giác người khác không đếm xỉa đến mình. Và kể từ đó cô luôn luôn gây chuyện với Phương. Cô biết Phương luôn day dứt trong lòng vì những chuyện mà cậu đã gián tiếp gây cho Duy Anh, nên cô không ngừng lôi những chuyện đó ra để khiêu khích cậu ta. Nếu cô có một chút hối hận thì sự hối hận đó đã biến mất ngay cùng với thái độ xa lánh thù địch của Phương. Ngọc là một người ích kỷ, cô ta quen có sự phục thù của người khác, chỉ có cô được quyền bỏ người ta chứ không ai được quyền làm lơ với cô như thế. Thái độ của Phương làm cô thấy mình bị coi thường. Mà nó có là gì đâu cơ chứ, một thằng bé nhà quê, chỉ có thế thôi. Ngay từ đầu nó đã làm cô gai mắt, cô cố gắng nhìn nó chỉ vì cô tin rằng chẳng mấy chốc nó cũng giống như lũ trẻ con trong xóm, ngoan ngoãn nghe lời cô. Nếu nó đã căm ghét cô như thế thì cô sẽ bám riết lấy nó, làm cho cuộc sống của nó không thể nào yên lành trong một phút được nữa. Đúng thế, cô không thể nào để cho nó yên được. Cô sẽ làm cho nó phải ray rứt suốt đời.

Những điều không thật

Chương 11

Phương chân chừ một lúc rồi lồm cồm bò khỏi giường. Sau hôm cậu đưa Duy Anh về nhà, Ngọc có đến gặp cậu một lần. Cô ta đưa chìa khoá cho cậu rồi không nói thêm một câu nào, đi về ngay. Kể từ hôm đấy đến nay đã được hơn nửa tháng nhưng cậu vẫn mất ngủ liên tục. Đây là nhà cũ của cậu nhưng lâu lắm cậu mới về nên có lẽ cậu vẫn lạ nhà. Phương thở dài, chắc chắn hôm nay cậu phải dậy sớm rồi. Hôm qua, cái Hằng đã gọi điện tới báo tin nó đỗ đại học và mời cậu hôm nay đến nhà chơi. Cậu không thể không đi được. Dù sao cũng là hàng xóm cũ, hơn nữa cậu cũng đang muốn vui vẻ một chút. Khi Phương đến thì mọi người đã ở đó đủ cả, cả vợ chồng cô Cát và bố mẹ Ngọc, thêm một người mà Phương không muốn gặp chút nào cũng ngồi chình ịch ở đó. Cô ta giả lơ khi thấy Phương, nhưng Phương cũng mặc kệ. Thật sự Phương cũng chưa muốn nói chuyện lại với cô ta sau từng ấy chuyện đã xảy ra. Không thấy có Duy Anh, chắc là cô bé không được mời mà nói cho cùng dù có mời cô bé cũng chẳng muốn đến, sau tất cả những gì mà bọn họ đã gây ra cho cô bé. Phương chột ược là mình ngủ quên và khi dậy đã quá giờ để phải đến đây. Nhưng hình như mọi người chẳng biết gì giữa mâu thuẫn mới xảy ra giữa bọn trẻ, chắc Ngọc đã sáng tác ra được một câu chuyện cổ tích hay đầu logic về việc cô ta không còn ở nhà cũ của ông bà cậu nữa. Không biết cũng tốt, để mọi người vẫn nghĩ là bọn trẻ vẫn chơi với nhau vô tư như ngày nào. Và dù rằng cô ta có lỗi trong mọi chuyện, cô ta vẫn nhìn cậu như thể cậu là một kẻ không ra gì. Cô ta luôn nhìn cậu như thế, với ánh mắt coi thường, chưa bao giờ cô ta coi trọng cậu cả. Thế là cậu đã uống bia, loại đồ uống mà cậu không bao giờ muốn nhấp môi và không ai có thể khiến cậu nhấp môi được cả. Nhưng ánh mắt khiêu khích của Ngọc đã khiến cậu chạm cốc lia lịa với mấy cụ. Kết quả là cho đến cuối buổi, trừ Ngọc và lũ trẻ con còn tỉnh táo, tất cả các cụ đều gục hết. Mẹ Hằng liền nói

- Thôi mọi người ngủ lại, say thế thì làm sao về được.

Thật ra cô không nói thì mấy bà vợ cũng chịu không thể lôi mấy ông chồng về được. Say bét nhè thế kia mà ra gió thì khổ. Cũng tại lâu lắm họ mới gặp lại nhau. Nhân thể tối nay mấy bà sẽ ngồi nói chuyện cho thoải. Lợi dụng lúc đó, cái Hằng vừa rửa bát vừa thì thầm với mẹ :

- Mẹ ơi, mẹ cho bọn con xuống nhà anh Phương chơi nhé. Đàng nào mọi người ngủ lại đây cũng chật, với lại lâu lắm bọn con chưa xuống đấy rồi. Cô Nga lưỡng lự một lúc rồi nhìn mấy ông chồng đang nằm la liệt trên ghế sa lông. Thôi thế cũng được, mấy ông ngủ trong phòng bọn trẻ, còn các bà sẽ ở phòng của vợ chồng cô. Với lại chị em chúng nó lâu lắm mới gặp nhau, cứ để cho chúng xả láng một bữa. Cái Ngọc với thằng Phương thừa lớn để quản bọn trẻ con. Mà chúng cũng còn nhỏ gì nữa đâu, toàn mười bảy mười

tám cả rồi ấy chứ. Thế là một lúc sau, sáu đứa trẻ con cùng đi thẳng về nhà Phương. Dọc đường, bọn trẻ con nói chuyện rôm rả.

Thằng Hưng đang ngồi sau lưng Ngọc còn cố với sang nói chuyện với cái Hằng

- Không biết cái hồ trước nhà thế nào rồi. Bây giờ mình về đây liệu có bắt được con cá nào to như ngày xưa không chị Hằng nhỉ.

- Mày đừng tưởng bở - Hằng cười nói - Lấy đâu ra mà lắm thế. Bỏ tao bảo ngày xưa tại nước ngập lụt nên giống cá ấy ở nơi khác mới bơi đến được, chứ có phải ở cái hồ đây sẵn đâu. Mà nếu có thì người ta đã bắt ngay rồi, làm gì còn mà đến lượt mày

Thằng Sơn thắc mắc :

- Ngày xưa làm thế nào mà bắt được nó thế nhỉ. Con cá to như thế thì lưới rách hết.

Cái Hằng trả lời ngay :

- Anh chẳng biết gì cả, có ai bắt đâu, tự nó nhảy lên vào nhà anh Phương đây chứ.

Ngọc im lặng nãy giờ chợt gắt lên ;

- Chúng mày có trật tự để lái xe không nào. Nói suốt từ nãy đến giờ không mỗi môm à.

Thằng Sơn liền vặc lại :

- Chị cố mà nghe đi, rồi mấy hôm nữa chị đi du học nước ngoài, muốn nghe người ta nói tiếng Việt cho cũng chẳng có mà nghe đâu.

- Sao, chị Ngọc đi du học à - Cái Hằng quay sang hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Ngọc âm ừ không đáp. Thằng Sơn lạnh chanh nói :

- Chị ấy bảo chán ở Việt Nam rồi, muốn sống ở nước ngoài cơ.

Ngọc đột ngột tăng ga phóng lên trước. Thằng Sơn quay sang nói tiếp với cái Hằng :

- Hôm trước, ở nhà chị ấy cũng thế. Ai nói chị ấy cũng chẳng nghe, lần này chị ấy quyết đi thật đấy. Mẹ anh bảo không cho tiền thì té ra chị ấy đã tự ý làm đơn xin vay vốn ở ngân hàng và đã làm xong hết thủ tục rồi. Chỉ độ hơn tháng nữa là chị ấy đi thôi.

Có tiếng Ngọc léo nhéo ở phía trên :

- Ai cầm chìa khoá thì đi nhanh lên, còn chần chừ gì lâu thế.

Thằng Sơn liền giật áo Phương :

- Anh cứ kệ chị ấy, lúc nào cũng phóng như con điên. Em rất ghét đi xe cùng chị ấy. Rồi bao giờ chị ấy đi du học, ở nhà em sẽ tập xe đi một mình, không khiến ai chờ cả.

Phương chỉ cười không nói gì thêm, dường như cậu đã quá cái tuổi để chành chọi với bọn trẻ con rồi. Hình như cậu đã người lớn thêm một chút.

Rẽ vào ngõ cả bọn đã thấy xe Ngọc đỗ ở đó từ lúc nào. Phương phớt lờ bộ

mặt cau có của Ngọc, lẳng lẳng mở cổng. Sân nhà tối om. Bọn trẻ con la oai oái khi vấp phải mấy cái chậu trồng cây bông dạ nằm lỏng chỏng giữa sân.

Thằng Sơn lè lưỡi nói với cái Hằng :

- Thế mà bà Ngọc ở đây một mình suốt mấy năm trời, giỏi thật. Tao mà như bà ấy thì thà đi về nhà xa một chút nhưng còn đỡ âm u hơn.

- Xung quanh đây vẫn có hàng xóm đấy chứ - Hằng nói.

- ừ, nhưng mà nó vẫn cách biệt hẳn, ghê chết đi được.

Lúc này, Phương đã mở được cửa nhà và bật đèn lên. ánh sáng từ hiên nhà chiếu hắt ra làm khu vườn có một vẻ gì đó rất liêu trai thơ mộng. Lũ trẻ ùn ùn kéo nhau vào trong nhà, chúng không khoái bóng đêm một chút nào.

Ngọc không vào. Cô đứng sững lại ở ngoài sân đưa mắt ngắm khu vườn.

Mới rời xa nó có một thời gian mà sao cô thấy nhớ nó vô cùng. Cô chạy lại gần cây dành dành ở cuối vườn. Ôi chao, hôm cô đi, nó mới chỉ có mấy cái nụ xanh biếc. Thế mà hôm nay đã có mấy cành hoa nở toé toét, hương thơm lừng. Nhiều người không thích hoa dành dành vì nó có nhiều sâu. Nhưng cô đặc biệt thích nó, có lẽ vì mùi hương của nó dễ chịu vô cùng, không quá nồng như bụi dạ hương nhà cô trồng. Lạ chưa kia, cây hoa quỳnh cô ở đây bao nhiêu ngày thì chẳng bao giờ nở hoa, thế mà bây giờ lại có một cái nụ đang chúm chím. Chẳng lẽ chúng chỉ coi Phương là chủ thôi sao, Phương về thì chúng mới nở hoa ư. Một chút bực bội dâng lên trong lòng cô. Cô đứng phắt dậy đi vào nhà. Dường như không ai để ý đến cô. Lũ trẻ đã vớ đâu được bộ bài đang sát phạt say sưa. Không thấy Phương đâu cả. Ngọc ngồi một lúc rồi lại gần thằng Sơn, nói thầm vào tai nó :

- Tao đi về nhà đây.

Thằng nhóc đang say sưa âm ừ không nói gì. Ngọc lặng lẽ cầm chìa khoá đi ra sân. Có lẽ bây giờ không ai cần cô nữa. Có lẽ cô đã quá tự huyễn hoặc về vai trò của mình, rằng thiếu cô thì mọi người sẽ không thể chịu nổi. Cô không hiểu ư. Bố mẹ cô sẵn sàng để cô ở lại cái nhà này với ông bà Phương mặc dù nói cho cùng thì nhà cô cũng không đến nỗi xa lắm so với trường học của cô, và có những đứa hàng ngày vẫn đạp xe đi học được một cách bình thường. Chỉ là vì bố mẹ cô không cần đến cô, dù cô có ở đâu cũng thế thôi. Thằng Sơn thử đòi như thế xem, cả nhà xảy ra bão tố là cái chắc.

Ngọc lồm lũi dắt xe ra cổng. Một giọng nói cất lên làm cô giật nảy mình :

- Đi đâu thế.

Ngọc không quay lại cũng biết đấy là Phương, cô không thèm dừng lại mà chỉ nói trống :

- Ra mở cổng đi.

Im lặng một hồi lâu. Ngọc liền quay đầu lại, cô không thấy ai cả. Cô giật mình hoảng hốt tưởng mình bị ảo giác. Cô dựng vội chiếc xe ở đó rồi chạy lại về phía ngôi nhà. Bỗng nhiên cô đụng phải Phương đang bước ngược ra.

Thấy bộ mặt tái xanh của Ngọc, Phương túm lấy tay cô hỏi dồn dập :

- Sao thế ?

Ngọc đưa mắt nhìn Phương rồi từ từ trấn tĩnh lại. Sao cô lại sợ nhỉ, cô đã từng ở đây mấy năm rồi có sao đâu. Khuôn mặt cô từ tái mét dần dần chuyển lại bình thường. Cô giật tay ra khỏi tay Phương, cười khuây:

- Chẳng làm sao cả. Cậu ra đây làm gì. Hay lâu không thấy mặt tôi nên nhớ quá, không chịu nổi cứ phải bám dính lấy tôi.

Phương chìa chìa khoá ra cho Ngọc xem :

- Thì bảo đi về nên tôi lấy chìa khoá mở cửa cho mà.

Ngọc không nói gì thêm quay ngoắt người đi ra cổng. Cô ta khẽ né người sang bên cạnh cho Phương đi vượt lên trước. Cậu nắm lấy cái khoá rồi chợt quay lại nhìn Ngọc:

- Hay là ở lại đây đi, giờ tối rồi mà đi về lại xa quá.

Ngọc không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn Phương bằng ánh mắt vô cảm. Phương bậm môi không nói gì thêm rồi mở rộng hai cánh cửa cho Ngọc dắt xe ra.

Cậu đứng sững nhìn Ngọc nổ máy phóng vút đi rồi mới quay vào nhà.

Phương không hề biết rằng đây là lần cuối cùng cậu gặp Ngọc, nhưng cậu có thể mơ hồ cảm nhận được điều đó. Một mùi hương thơm ngát từ trong vườn toả ra, hình như bông quỳnh đã nở rồi. Ngọc không hề biết rằng quỳnh muốn nở hoa thì phải trồng cạnh cây giao. Phương mới trồng cây giao được mấy ngày thì giờ cây quỳnh đã nở hoa thật. Nhưng bây giờ Phương cũng không hề nhận ra điều đó. Cậu đi vượt qua nó mà không dừng lại. Trong nhà, lũ trẻ con vẫn cười đùa ầm ĩ. Ngoài vườn, bông quỳnh vẫn tiếp tục toả ngát hương

Những điều không thật

Chương kết

Sau hôm đó, Ngọc hoàn chỉnh hồ sơ rồi đi du học ở úc và dường như có ý định định cư luôn ở đó. Duy Anh làm việc cho một công ty nước ngoài, lương rất cao. Bây giờ cô bé không còn vẻ yếu đuối yếu đuối như ngày xưa nữa. Giao tiếp với bên ngoài và công việc đúng khả năng đã giúp cô năng động hơn rất nhiều. Năm sau, Phương tốt nghiệp loại giỏi được giữ lại trường làm giảng viên. Tít cũng đỗ đại học Kinh tế. Tuấn Anh thì từ sau khi chuyển nhà đi không có liên lạc gì thêm, nghe nói cậu đã lấy vợ. Kiên và Việt cũng đỗ đại học, sắp tốt nghiệp. Không biết Kiên còn nhớ lời cầu hôn ngày xưa mà cậu đã nói với Ngọc không, vì bây giờ cậu đã có bạn gái. Còn tôi bây giờ vẫn như thế, có điều, tôi bị quản lý chặt hơn trước nhiều. Tôi đã

được trang bị thêm một điện thoại di động để mọi người luôn luôn biết rằng tôi đang làm gì và đang ở đâu. Vì thế những lúc rảnh rỗi tôi thường ngồi nhà và ngắm cá cảnh. Quên không kể cho các bạn nghe là tôi mới xây một cái bể cá ở giữa sân và lấy giống cá từ căn nhà cũ của Ngọc. Chúng, nhờ trời, tuy ăn suốt ngày nhưng chỉ lớn bằng ngón tay út của tôi mà thôi.

Một ngày đẹp trời, không có việc gì làm, tôi đang ngồi ngắm đàn cá chợt nhớ lại câu chuyện về ba người bạn họ, thế là tôi viết lại câu chuyện này.

Lắm lúc dừng bút để sắp xếp lại những ký ức, tôi đã tự hỏi mình, nếu tối hôm đó Phương không mở cửa cho Ngọc về thì sao nhỉ. Có lẽ nếu điều đó xảy ra thì cho đến tận bây giờ Ngọc đã không còn mơ hồ vì sao lại là hoa hồng đỏ mà không phải là hoa hồng vàng.

Tuy nhiên, khi câu chuyện này viết xong thì tôi nhận được điện của Phương. Cậu cho biết cậu được nhận một học bổng học tiếp lên cao học và cậu đã chọn đi Anh. Thế mà tôi đã từng hy vọng họ sẽ hiểu nhau cơ đấy. Nhưng cũng đúng thôi. Có những điều đã qua mà dù ta muốn vẫn không thể nào quên được. Thôi thì, cuộc đời còn dài, nếu có duyên, ắt họ sẽ gặp được nhau. Nhưng đó lại là một câu chuyện khác mất rồi. Hẹn gặp lại các bạn.

HẾT

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 23/02/2006 6:51:44 CH